

บทที่ 4

เสียงสะท้อนจากบุคคลที่มีรอยสัก

ในบทนี้ผู้ศึกษาได้นำเสนอวิธีการเก็บข้อมูล และแสดงผลของข้อมูลที่ได้จากการศึกษาของกลุ่มเป้าหมายคือ กลุ่มบุคคลที่มีรอยสัก โดยแบ่งการนำเสนอออกได้เป็น 2 ส่วน มีดังนี้

4.1 วิธีการเก็บข้อมูล

4.1.1 จากแบบสอบถาม (Questionnaire) บุคคลที่มีรอยสัก มีอายุตั้งแต่ 18 - 30 ปีขึ้นไป เนื่องจากผลการสำรวจ (Survey) ของการสัมภาษณ์เบื้องต้นจากช่างสักในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่พบว่า อายุจำนวนดังกล่าว พบมากที่สุดในการสัก และเป็นอายุที่อยู่ในเกณฑ์มาตรฐานของการสักที่เริ่มตั้งแต่อายุ 18 ปีขึ้นไป โดยทำการเก็บรวบรวมแบบสอบถามบุคคลที่มีรอยสักจำนวน 53 คน เพื่อระบุจำนวน (Scope) กลุ่มบุคคลที่มีรอยสักในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ประกอบกับการสังเกตการณ์ (Observe) แบบไม่เป็นทางการ และการสัมภาษณ์เบื้องต้นร่วมกันเพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการคัดเลือก (Screen) สัมภาษณ์บุคคลที่มีรอยสักแบบเจาะลึก (Depth Interview) เป็นจำนวน 5 คน เพื่อทราบถึงความคิด ความเชื่อ ตลอดจนความเข้าใจเรื่องราวจากรอยสัก และความสัมพันธ์ของการสักที่มีส่วนในการสร้างอัตลักษณ์ของบุคคลที่มีรอยสักในรายละเอียดที่มากยิ่งขึ้น

4.1.2 การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (Depth Interview) บุคคลที่มีรอยสักจำนวนทั้งหมด 5 คน ที่ผ่านการคัดเลือก (Screen) จากแบบสอบถาม ประกอบกับการสังเกตการณ์ (Observe) แบบไม่เป็นทางการ และการสัมภาษณ์เบื้องต้นร่วมกันด้วย โดยบุคคลที่ทำการสัมภาษณ์มีประเด็นที่ผู้ศึกษาดำเนินการศึกษาถึงเรื่อง การสักที่ได้รับอิทธิพล หรือแรงจูงใจจากสื่อเพียงปัจจัยเดียว นอกจากนี้ได้สร้างอัตลักษณ์จากรอยสัก เพื่อใช้เป็นเครื่องมือสื่อสารในการต่อต้าน ต่อรอง และปฏิเสธการครอบงำของมายาคติจากวาทกรรม ที่สะท้อนให้เห็นถึงวิถีชีวิตของบุคคลที่มีรอยสักในสังคมไทยร่วมสมัย

ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงนำเสนอเรื่องราวในประเด็นที่จะศึกษาจากบทสัมภาษณ์ของกรณีศึกษา (Case study) ที่มีรอยสักจำนวนทั้งหมด 5 คน ดังต่อไปนี้

¹ ผลจากการจัดเก็บข้อมูลแบบสอบถามบุคคลที่มีรอยสักทั้งหมด โปรดอ่านรายละเอียดเพิ่มเติมในภาคผนวก ก

² แบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์กรณีศึกษาที่มีรอยสัก โปรดอ่านรายละเอียดเพิ่มเติมในภาคผนวก ข และ ค

1. รอยสักของความทับซ้อน โน้ต (นามสมมติ) อายุ 20 ปี กำลังศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐบาลแห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงใหม่
2. รอยสักของความเป็นHardcoreที่ไม่ใช่Hardcore ยู้ย (นามสมมติ) อายุ 21 ปี อาชีพรับจ้าง
3. รอยสักดอกไม้พลั่วไหว ฟีน้าเต้า (นามสมมติ) อายุ 33 ปี อาชีพรับราชการประจำมหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงใหม่
4. รอยสักที่ไม่สมบูรณ์ของลูกจิ้งจกเป็น แบงค์ (นามสมมติ) อายุ 20 ปี กำลังศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงใหม่
5. รอยสักที่ถูกหยิบยื่นจากคนอื่น หรือตัวเรา โดยตัวเรา โจ (นามสมมติ) อายุ 27 ปี กำลังศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐบาลแห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงใหม่

4.2 ผลการเก็บข้อมูล

4.2.1 ผลจากแบบสอบถามบุคคลที่มีรอยสักในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

ผลจากแบบสอบถามบุคคลที่มีรอยสัก ผู้ศึกษาได้แบ่งการนำเสนอผลของการศึกษาออกเป็น 2 ตารางได้แก่

ตารางที่ 1 ผลของลักษณะข้อมูลทั่วไปจากบุคคลที่มีรอยสัก

ตารางที่ 2 ผลของความเป็นมาจากบุคคลที่มีรอยสัก

ตารางที่ 1 ผลของลักษณะข้อมูลทั่วไปจากบุคคลที่มีรอยสัก

สถานภาพทั่วไปของบุคคลที่มีรอยสัก	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
หญิง	15	28.31%
ชาย	38	71.70%
2. อายุ		
21 - 25 ปี	16	30.19%
26 - 30 ปี	16	30.19%
3. ระดับการศึกษา		
ปริญญาตรี	21	39.63%

สถานภาพทั่วไปของบุคคลที่มีรอยสัก	จำนวน	ร้อยละ
4. อาชีพ ธุรกิจส่วนตัว	24	45.29%
5. ภูมิลำเนา ภาคเหนือ	39	73.59%

*หมายเหตุ จากการเก็บข้อมูลบุคคลที่มีรอยสักมีจำนวนทั้งหมด 53 คน ซึ่งผู้ศึกษาได้คิดเป็นเปอร์เซ็นต์แบบร้อยละในการหาค่าที่พบมากที่สุด เพื่อนำมาเป็นผลของการศึกษา โดยบุคคลเหล่านี้อาศัยอยู่ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ทั้งสิ้น

จากตารางผลแบบสอบถามสถานภาพทั่วไปของบุคคลที่มีรอยสัก พบว่า เพศชายสักมากกว่าเพศหญิงถึงร้อยละ 71.70% ทั้งนี้ เพราะความเป็นเพศชายที่สักจะถูกมองในแง่บวกอยู่บ้าง ตรงที่ แต่เดิม ในอดีตการสักแสดงถึงความกล้าหาญ อดทน น่าเกรงขาม ซึ่งต่างจากเพศหญิงที่สักน้อยกว่าเพศชายถึงร้อยละ 28.31% เพราะจะถูกมองในแง่ลบว่าเป็นผู้หญิงไม่ดี เป็นผู้หญิงชั้นต่ำ จัดจ้านโลก (อ้างแล้ว รัตนา อรุณศรี, 2547, น. 10) โดยส่วนใหญ่กลุ่มบุคคลที่มีรอยสักพบว่า มีอายุตั้งแต่ 21 - 30 ปีร้อยละ 30.19% ก่อนเข้ามีการศึกษา ซึ่งอยู่ในระดับปริญญาตรี จึงสามารถพิจารณาได้ว่า การสักในปัจจุบันมิได้คงอยู่ในกลุ่มคนชนชั้นล่างที่มีความแตกต่างในด้านบรรทัดฐาน (Norm) ของการศึกษา แต่ทว่า ในปัจจุบันพบกลุ่มบุคคลที่มีรอยสัก มีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีมากที่สุดถึงร้อยละ 39.63% สำหรับอาชีพที่พบ มักประกอบธุรกิจส่วนตัวร้อยละ 45.29% และโดยมากภูมิลำเนาอยู่ในภาคเหนือร้อยละ 73.59%

ซึ่งเหตุจากความเป็นมาของการสัก จากบุคคลที่มีรอยสักนั้น พบว่า มีความแตกต่าง และหลากหลาย ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงขอเสนอตารางผลจากการศึกษาที่พบมากที่สุด เพื่อแสดงให้เห็นถึงภาพรวมของสาเหตุจากความเป็นมาของบุคคลที่มีรอยสัก ดังตารางที่จะกล่าวถึง ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2 ผลของความเป็นมาจากบุคคลที่มีรอยสัก

ความเป็นมาของบุคคลที่มีรอยสัก	จำนวน	ร้อยละ
1. สักบริเวณส่วนใดของร่างกาย		
หัวไหล่	24	45.29%
แผ่นหลัง	21	39.63%

ความเป็นมาของบุคคลที่มีรอยสัก	จำนวน	ร้อยละ
ขา	9	16.99%
แขน	15	28.31%
ข้อเท้า	12	22.65%
2. เพราะเหตุใดจึงสักส่วนนี้		
ชอบ	16	30.19%
3. สักลายอะไร		
ตัวอักษรย่อ	10	18.87%
4. เพราะเหตุใดจึงสักลายนี้		
ความงามทางด้านศิลปะ	32	60.38%
5. ลายสักมีความหมาย และสำคัญอย่างไร		
คิดว่าสวยงาม	5	9.44%
6. ก่อนสักได้ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับลาย และตำแหน่งที่จะสักบนร่างกายหรือไม่		
ศึกษาก่อน	40	75.48%
7. ท่านได้รับอิทธิพล หรือแรงจูงใจมาจากอะไร		
เพื่อน	26	49.06%
8. บุคคลที่ไปสักกับท่านคือใคร		
เพื่อน	28	52.83%
9. บุคคลนี้ (เพื่อน) มีความสำคัญต่อการเลือกลายที่จะสักหรือไม่		
ไม่มี	38	71.70%
10. ท่านมีความคิดที่จะสักเพิ่มขึ้นอีกหรือไม่		
มี	37	69.82%
11. ท่านต้องการลบรอยสักออกหรือไม่		
ไม่ต้องการลบรอยสัก	46	86.80%
12. เหตุใดท่านจึงต้องการสัก		
เพื่อความถาวร และติดตัวไปจนวันตาย	29	54.72%

³ โปรดอ่านรายละเอียดเพิ่มเติมในภาคผนวก ก จากส่วนที่ 2 ผลของความเป็นมาจากบุคคลที่มีรอยสัก

ผลจากการสำรวจความเป็นมาของการสัก จากบุคคลที่มีรอยสัก พบว่า บุคคลที่มีรอยสักส่วนใหญ่ สักบริเวณหัวไหล่ของร่างกายถึงร้อยละ 45.29% สักที่แผ่นหลังร้อยละ 39.63%, ที่ขาร้อยละ 28.31%, ที่แขนร้อยละ 22.65% และข้อเท้าร้อยละ 16.99% ซึ่งมีเหตุที่สักบริเวณหัวไหล่ที่พบมากที่สุดเป็นเพราะมาจากความชอบร้อยละ 30.19% โดยมาก มักสักเป็นลายตัวอักษรย่อร้อยละ 18.87% เช่น ชื่อย่อ, นามสกุล, วัน เดือน ปีเกิด หรือเป็นคำที่ให้ความเป็นสิริมงคลแก่ตน และสาเหตุที่สักลายต่าง ๆ นี้ เป็นเพราะความงามทางด้านศิลปะร้อยละ 60.38% ซึ่งบุคคลเหล่านี้มักคิดว่า หากสักแล้วความงามของลายสักอาจจะเกิดขึ้นบนร่างกายของตน ซึ่งพบได้ร้อยละ 9.44%

แต่ทว่า กลับมีเป็นเช่นความงามบนร่างกายอย่างใจคิด เพราะร่างกายของคนเรานั้น จะถูกสร้างสรรค์โดยไม่มีที่สิ้นสุด และเป็นสิ่งที่ไม่มีความสมบูรณ์แบบ ดังนั้น จึงเกิดการแต่งแต้มและเติมเต็มลวดลาย หรือแม้กระทั่งต้องลบเลือนรอยสักให้จางหายไป ทั้งนี้ เพื่อเพิ่มความสมบูรณ์แบบให้ร่างกายอย่างไม่มีวันสิ้นสุดดังกล่าว ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบใดก็ตาม

การสักบนร่างกายส่วนใหญ่นี้พบ ทำการศึกษาจนถึงข้อมูลของลาย และตำแหน่งที่จะสักพบได้ร้อยละ 75.48% อิทธิพล และแรงจูงใจส่วนใหญ่ได้รับจากเพื่อนถึงร้อยละ 49.06% ซึ่งบุคคลที่ไปสักด้วยนั้น ก็คือเพื่อนร้อยละ 52.83% แต่ทว่า เพื่อน กลับมีใช้บุคคลสำคัญในการเลือกลายแต่อย่างใด พบได้ร้อยละ 71.70% นั่นอาจเป็นเพราะต่างคน ต่างมีความคิด ความเชื่อ ในแต่ละแบบที่แตกต่างกัน ถึงแม้ว่า ความรู้สึกแรกเกิดขึ้นจากความปรารถนาให้มีรอยสักปรากฏบนเรือนร่างของตน แต่ละคนที่เหมือนกันคือ⁴

“เพราะเหตุใดจึงสักลายนี้ ตรงส่วนนี้ของร่างกาย?”

“ก็ชอบอะ...”

“แล้วรอยสักมีความหมาย และสำคัญอย่างไรกับเรา?”

“ก็คิดว่า...ถ้าสักแล้วมันน่าจะสวย...”

แต่ทว่า ความปรารถนาที่เกิดจากความชอบนั้น นำมาซึ่งรูปแบบของรอยสักที่เหมือน หรือแตกต่างกันออกไป

แต่สิ่งหนึ่งที่แตกต่าง หรือไม่เหมือนกันคือ ความเป็นอัตลักษณ์เฉพาะของแต่ละบุคคล ซึ่งมีได้ปรากฏเพียงแค่รูปแบบของรอยสักเท่านั้น หากแต่เป็นความแตกต่างที่เกิดจากความคิด ความเชื่อของแต่ละบุคคลที่มีรอยสัก ที่เกิดจากความเป็นอัตลักษณ์เฉพาะของตน

หากทว่า ความปรารถนานั้นมิได้เกิดขึ้นเพียงรอยสักแค่รอยเดียว แต่บุคคลเหล่านี้ที่พบ มักต้องการรอยสักเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ พบถึงร้อยละ 69.82% และไม่ต้องการให้รอยสักถูกลบเลือนจางหายไป

⁴ โปรดอ่านรายละเอียดเพิ่มเติมในภาคผนวก ก จากส่วนที่ 2 ผลของความเป็นมาจากบุคคลที่มีรอยสัก

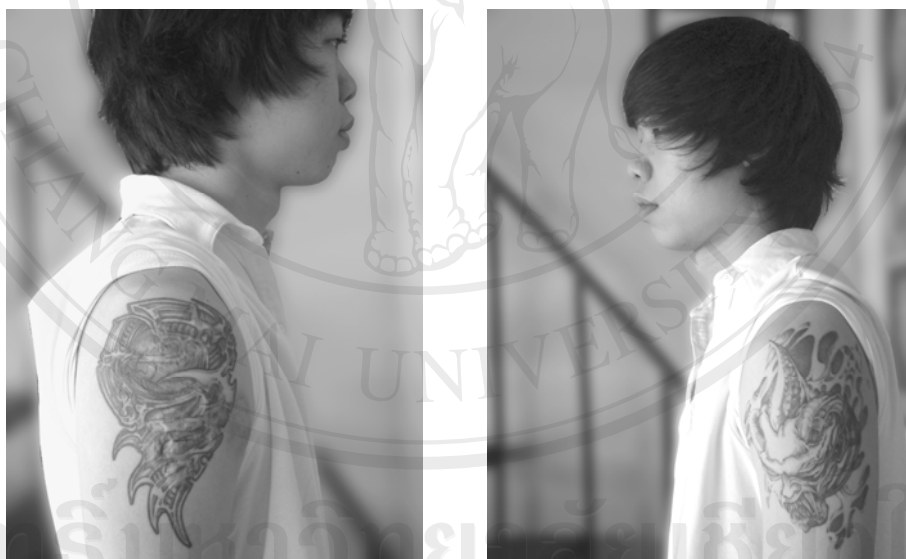
ร้อยละ 86.80% เพราะรอยสักได้เข้ามาเป็นเสมือนอวัยวะส่วนหนึ่งของร่างกาย ที่มาจากความคิด ความเชื่อจากจิตวิญญาณของบุคคลที่มีรอยสัก พบได้ร้อยละ 54.72% ดังจะกล่าวถึงกรณีศึกษา ซึ่งเป็นบุคคลที่มีรอยสักดังต่อไปนี้

4.2.2 ผลการสัมภาษณ์จากเสียงสะท้อนของบุคคลที่มีรอยสัก

กรณีศึกษาที่ 1 รอยสักของความท้อแท้

กรณีศึกษาที่ 1 โน้ต (นามสมมติ) อายุ 20 ปี กำลังศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐบาลแห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงใหม่ ภูมิลำเนาจังหวัดเชียงใหม่ มีพี่น้อง 2 คน เป็นลูกชายคนเดียวของครอบครัว ตำแหน่งบริเวณที่สักได้แก่ ที่หัวไหล่ด้านขวา และซ้าย

ภาพที่ 22 รอยสักรูปกิเอร์บนรอยแผลเป็น และรูปDevilของโน้ต

ที่มา: พจมาน นิตย์ใหม่

ความคิด ความเชื่อของบุคคลที่มีรอยสัก

รูปแบบของรอยสัก

รูปแรก ผมสักลายมังกรแนวกราฟฟิคที่หัวไหล่ข้างขวาครับ สักตั้งแต่อายุ 5 ตอนนั้น เห็นว่ามันสวยดีก็เลยสัก ซึ่งโน้ตเล่าให้ฟังต่อไปว่า “ตอนแรกทีไปสัก ก็ไปกันเป็นกลุ่ม ซึ่งเพื่อน ๆ จะ

สักกันก่อน จากนั้น เพื่อนก็ชวนผมสัก...ผมก็เลยสัก เพราะเห็นเพื่อน ๆ สักแล้ว มันก็สวยดี อยากสัก...ก็เลยสัก”

แต่แล้ว เวลาของความภาคภูมิใจในรอยสักที่โน้ตได้รับ กลับต้องอยู่กับโน้ตได้เพียงไม่นาน ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้ศึกษาถึงข้อมูลของตำแหน่ง และให้ความหมายไว้กับรอยสัก

โดยโน้ตเล่าถึงเหตุการณ์ที่อยากจะลบเลือนนี้ว่า “ตอนแรกที่แม่เห็นรอยสักของผม แม่ก็บอกให้ไปลบ เพราะแม่ไม่อยากให้มีรอยสักอยู่บนตัว ซึ่งผม...ก็ไปลบ พอลบเสร็จ มันก็เป็นรอยแผลเป็นนูนขึ้นมา ซึ่งน่าเกลียดมาก! แม่ผมเอง...ก็คิดเช่นเดียวกันถึงความน่าเกลียดนี้ ผมเลยคิดว่าไปสักทับดีกว่า และแม่เองก็เห็นด้วย” โดยรูปใหม่ที่สักทับแผลเป็นของรอยสักเดิมนั้น โน้ตกล่าวว่า “ลายใหม่นี้ เป็นแนวกีเกอร์ครับ คือคล้าย ๆ กับพวกเครื่องจักรผสมกับธรรมชาติ เช่น ต้นไม้ กิ่งไม้ ฯลฯ ซึ่งตอนที่ผมสัก แทบจะไม่ได้ศึกษาอะไรมากมาย คือมาถึงที่ร้าน...ก็สักเลย แบบว่า...เลือกแบบในร้านเสร็จ ก็บอกช่างว่า...เอาแบบนี้...ตรงนี้...”

แต่ทว่า ตอนนี้รอยสักของโน้ต มีเพิ่มขึ้นที่หัวไหล่ข้างซ้ายเป็นรูปซาตาน (Devil) ซึ่งโน้ตให้เหตุผลว่า “ตอนนี้ที่สักเพิ่มอีกข้างหนึ่งนั้น แม่ยังไม่รู้ และตนยังปิดรอยสักในขณะที่อยู่กับแม่ และครอบครัวได้อยู่” โดยโน้ตอธิบายต่อว่า “ก็ตอนนี้ยังไม่ได้กลับบ้านครับ แต่ถ้ากลับบ้านไป เวลาอาบน้ำอะไรอย่างเงี้ย ก็หาผ้ามาปิด ถึงเวลาออกจากห้องน้ำ ก็ปล่อยข้างนี้ไว้ (รอยสักหัวไหล่ข้างขวา) เพราะข้างนี้แม่รู้ละ”

เมื่อผู้ศึกษาถามต่อไปว่า...ไม่ใช่ข้างนี้ (หัวไหล่ซ้าย) จะโดนลบอีกหรือ โน้ตพูดตอบมาว่า “อืม...คงไม่ลบอะครับ เพราะรูปเก่าตอนสัก รูปมันเล็ก แต่รูปใหม่นี้ ขนาดมันใหญ่ แล้วผมเอง...คิดที่จะสักเพิ่มขึ้นอีกนะ คือลายมันจะต่อกันไปทางด้านหลัง บริเวณช่วงบนของสะบัก แต่ไม่ถึงกับเต็มหลังนะ ซึ่งถ้าถามว่า รอยสักมีผลกระทบกับผมไหม...ไม่มีครับ เพราะนั่น...อาจเป็นเพราะผมสักในร่มผ้า และผมเองก็อยากให้รอยสักอยู่ติดตัวเราไปจนตลอด”

รอยสักกับการสร้างอัตลักษณ์บนเรือนร่าง

ตอนที่ผมสักลายมังกรรูปแรกที่หัวไหล่ขวา มันอยู่กับผมได้ไม่นานแล้วก็ต้องลบออก เพราะดันเหตุมาจากน้องของผมเอง ที่ไปบอกแม่ตอนไหนไม่รู้ว่าผมสัก โดยเหตุการณ์ครั้งนั้นโน้ตเล่าให้ผู้ศึกษาฟังว่า

วันนั้น ไปอาบน้ำที่สนามบิน จึงนัดไปกินข้าวกันต่อกับที่บ้าน ก็นั่ง ๆ กินข้าวอยู่ จู่ ๆ แม่ก็ถามขึ้นมาว่า... “ไปสักมาหรือ”

ก็บอกแม่ไปว่า... “ไม่ได้สัก ๆ” แต่แล้ว แม่ก็ให้เปิดแขนให้ดู พอแม่เห็นรอยสักเท่านั้นแหละ แม่ก็บอกว่า “บ่ได้หนา ๆ ไปลบออก”

หลังจากนั้นผ่านไป 2 อาทิตย์ แม่ก็ให้พี่สาวผมไปหาคนลบรอยสักให้ ซึ่งร้านที่ไปลบเป็นร้านเสริมสวยประมาณว่า...ลบคิ้ว ลบรอยสัก ปานแดง ปานดำอะไรอย่างเงี้ย

เย็นวันนั้นหลังเลิกเรียนประมาณ 4 โมง ผมก็ไปที่ร้านตามนัด พอไปถึง เจ้าก็มาลบรอยสักให้ โดยใช้เวลาในการลบประมาณ 3 - 4 ชม.ได้ แต่ยังไม่เสร็จนะ ต้องลบต่อไปอีกประมาณ 3 - 4 รอบ แต่ผมไปรอบเดียวก็ไม่เอาละ...ไม่ไปแล้ว

เพราะตอนที่ไปลบ มันต้องฉีดยาชาตามขนาดของรอยสัก ประมาณ 1 นิ้วว่า ๆ ต่อ 1 เซม ยาชา แล้วรอยสักผม...ลบเสร็จ ก็ประมาณหลาย 10 เซม เพราะรอยสักผมมีขนาดประมาณหนึ่งฝ่ามือ จึงต้องฉีดยาไปตามขนาด คือฉีดยาแล้วชาแล้วจนกว่าจะเสร็จอะ

พอลบเสร็จไปซักรั้ว...มันก็เป็นแผลเป็นนูนขึ้นมาตามรอยสักที่ลบเลย ถ้าสังเกตดี ๆ จะเห็นเป็นรูปมังกรที่ไม่มีลาย แต่มีรอยนูนเป็นเนื้อแดง ๆ ขึ้นมาแทน

คือหลังลบรอยสัก เจ้าห้ามกินไข่ ห้ามกินของแสลง ของคอง อะไรอย่างเงี้ยใช้แหมะ แต่ผมกินอะ...มันลืมไป ด้วยเหตุนี้มั้ง...เนื้อมันเลยปูด นูนขึ้นมาเยอะ

แต่ตอนลบไม่เจ็บนะ เพราะเจ้าฉีดยาชาให้ไง แต่พอยาหมดฤทธิ์เท่านั้นแหละ...ทนไม่ได้เลย จากนั้น ผู้ศึกษาจึงถามต่อไปว่า แล้วรอยสักที่เห็นสักทับรอยสักเดิมเป็นรูปอะไร โน้ตกล่าวต่อมาว่า

“เป็นรูปกิเกอร์รับ ให้พี่วิน (ช่างสัก) สักให้ เพราะไปดูแบบแล้ว มันเข้ากับรูปนี้มากที่สุด ซึ่งรูปนี้มันสวย แล้วก็ดูไว้ตั้งแรกแล้ว”

ซึ่งพี่เค้าก็มาบอกผมว่า “เออ...รูปเนี่ย ที่จะเอาให้สักเนี่ย...ไม่รู้จะชอบรีเปล่า” พอผมไปดูก็ “อ้อ!...ผมก็เล็งไว้รูปนี้แหละ”

แล้วรูปกิเกอร์มีความหมายว่ายังไง ผู้ศึกษาถาม “มันดูเป็นแนวปริศนา คือมันดูไม่ออกหรือว่าเป็นรูปอะไร ซึ่งโน้ตกล่าวถึงผู้ศึกษาว่า “นี่ยังดูไม่ออกเลยว่าเป็นรูปอะไรใช้แหมะ แต่ว่ารูปมันดูลงตัวของมันอะ”

“และที่ผมเลือกสักตรงหัวไหล่ทั้ง 2 ข้าง เพราะผมไม่อยากโชว์ ผมอยากเก็บรอยสักไว้ดูเพื่อความสวยงามของผมเอง

แล้วอีกอย่าง เพื่อวันหนึ่งผมมีลูก ผมจะได้เอารอยสักที่เก็บไว้ให้ลูกดู ในยามที่เค้าโตขึ้น เมื่อเค้าถามถึงรอยสัก ผมจะได้เล่าถึงเรื่องราวได้ว่า รูปที่สักมันคืออะไร มันเป็นอย่างไร”

จากนั้น ผู้ศึกษาถามต่อไปว่า “ไม่กลัวรอยสักจะเป็นผลกระทบกับงานในวันต่อไปข้างหน้าหรือ” โน้ตตอบกลับมาว่า

“ไม่ครับ...เพราะผมไม่ได้เรียนมาทำงานมันอยู่ในสายทางราชการ แต่บางคนก็ทำงานในสายทางราชการก็มีสักนะ คือเค้าสักได้ร่มผ้าไง...มันไม่อยู่ในที่ ๆ เปิดเผยอะ”

“ส่วนตอนที่ผมไปสักทับรอยสักเดิม มันก็เจ็บบ้าง...เป็นบางจุด ก็เนี่ย...ตรงรอยลึก ๆ เนี่ย เจ็บมันเข้าไม่ถึง ก็ต้องปล่อยมันเอาไว้ ซึ่งผมเองก็ไมรู้เหมือนกันว่าทำไมรอยแผลเป็นมันถึงลึกได้ ขนาดนี้ คือมันปูดนูนออกมาเอง...เห็นเลยอะว่า...รอยอันนี้ หางมังกรขึ้นมา...เป็นตัวตรงนี้ แล้วยาว ขึ้นมา...ก็เป็นหัวมัน”

รอยสักของไนต์...ที่สักมาก็ 2 - 3 รอยแล้ว และในตอนที่สักมักจะมีการเจ็บปวดตามมา ขณะที่สัก และหลังสัก แต่ไนต์ก็เลือกที่จะสัก ทำไม่ถึงสักอีก ผู้ศึกษาถาม

“อืม...ใช่ ๆ สักอีก...มันชินเจ็บอะ มันก็ไม่ค่อยเจ็บเท่าไรหรอก แต่ตอนที่สักนาน ๆ ไป มันจะรู้สึกล้ามากกว่า คือล้าล้าเนื้อเราจะล้าอะ พอมันล้า เราก็จะรู้สึกเจ็บ แบบ...พอ 2 - 3 ชม. ผ่านไป ก็จะเริ่มล้าละ เริ่มเจ็บ เริ่มเหนื่อย เริ่มปวด สังเกตได้จากคนที่มาสักในร้านพี่วินอะ เวลาเดินลงมานี้...จะหน้าแดงกันหมดเลย”

“โดยส่วนตัวผม...ผมไม่รู้สักต่างจากคนที่ไม่มีรอยสักนะ ก็เฉย ๆ อะ มีหรือไม่มีรอยสักมันก็เหมือนกัน แล้วผมก็สักเพื่อความสวยงาม...ไม่ได้บ้าพลัง” พอมีรอยสัก รู้สึกว่าตัวเราเปลี่ยนไปไหม ผู้ศึกษาถามต่อ

“ไม่เปลี่ยนครับ...ก็เหมือนเดิม แต่มันก็มีผลเหมือนกันนะ มีอยู่ครั้งหนึ่ง ตอนผมพักอยู่หอ ในมหาวิทยาลัย ก็ไปยืนส่องกระจกอยู่กับเพื่อน เวลาไปอาบน้ำอะไรอย่างเงี้ย แล้วคนอื่นเค้าเห็น เค้าก็มองแปลก ๆ ซึ่งผมก็ไมรู้เหมือนกันว่า...ในสายตาที่มอง...เค้าคิดดี หรือไม่ดี

แต่บางคนก็ชมรอยสักผมนะ และบางคนก็บอกว่า ไปสักทำไมอะไรอย่างเงี้ย” ในช่วงเวลานี้เอง ผู้ศึกษาจึงขอดูรอยสักของไนต์ ที่สักทับบนรอยแผลเป็นจากรอยสักเดิม ซึ่งในช่วงที่ไนต์เปิดแขนเสื้อให้ดูรอยสักนั้น ก็ขอปิดแขนเสื้อลงทันที โดยผู้ศึกษาสังเกตจากสีหน้าไนต์ได้ว่า เพราะไม่ต้องการเปิดเอาไว้ให้นาน ๆ ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงถามต่อไปว่า “พอรอยสักมันออกมาเป็นลักษณะนี้ รู้สึกแปลกแยกกับคนอื่นไหม”

“บางครั้งครับ แล้วถ้าถามผมว่า มีรอยสักแล้วทำให้ผมดูดีขึ้นไหม มันอาจจะดูเด่นหน่อย ไม่ดูดีหรอก คือมันจะดูเด่นอะ แบบว่า...มันจะตะลึง ไม่เท่ห้หรอก ก็ตอนไปรับน้อง มีกิจกรรมที่ต้องถอดเสื้อ แล้วน้อง ๆ เห็นรอยสักผม เค้าก็ตกใจกัน เค้าคงคิดอะว่า...พี่คนนี้จะโหดน่าดูอะไรเงี้ย”

“แล้วคนอื่น ๆ ที่สัก ผมก็ไมรู้สักว่าเค้าเป็นพวกเดียวกันกับผมนะ ก็คิดแล้วว่า เค้าสักก็ดูสวยดี แต่บางครั้งเห็นพวกที่สักเยอะ ๆ แล้วมันได้ก็มินะ เพราะถ้าสักเยอะเกินไป มันจะดูไม่สวยอะ ก็เลยแบบ...ไปสักทำไมวะ!...ตั้งเยอะ แล้วอย่างบางคนที่ผมเห็น...มันอุบาทว์อะ สักลายก็ยังไม่เสร็จแล้วยังเอามาโชว์อะไรเงี้ย”

ส่วนคนอื่นที่มีรอยสักแล้วเค้ามองว่าผมเป็นพวกเดียวกับเค้าไหม ผมว่าก็น่าจะนะ เพราะมีรุ่นพี่บางคนที่เค้าสัก แล้วเค้าเดินเข้ามาถามผมว่า...ไปสักที่ไหน ก็ก็จะคุยกันถูกคอกว่าคนที่ไม่มีรอยสักอะ ถ้าคุยกันเรื่องสักอะนะ ผมจะคุยกับเค้าได้ดีกว่า

ส่วนเพื่อน ๆ จะมีบางคนเห็นด้วยบ้าง ไม่เห็นด้วยบ้างว่า...ถ้าเห็นด้วยก็จะ “เออ...สักลายดีนะ ไปสักที่ไหน ก็จะถามไปเรื่อย” ถ้าไม่เห็นด้วยก็ “มึงไปสักมาทำไม มึงไม่กลัวเหรอ เวลาเข้าทำงานอะไรอย่างเงี้ย ไม่กลัวเข็ม ไม่กลัวติดเชื้อโรคราเหรอ มันไม่สะอาดนะอะไรเงี้ย”

และในเรื่องการสักมือ...ผมก็คิดที่จะสักมือเหมือนกันนะ...ถ้ามีโอกาส อยากสักแบบนั้นเหมือนกัน แต่บางครั้งการสักมือ...บางคนบอกว่าถ้ามือไม่นิ่ง ลายก็ไม่สวย เส้นมันจะไม่ต่อกัน

แต่ที่เคยสักมือ ก็เคยไปสักแบบลงน้ำมันอะ ลักษณะสักน้ำมันก็จะเป็นจุด ๆ แค่นี้เอง คือผมบ้าไปกับเพื่อน ไปสักกันแถวต่างอำเภอ แถวอมก๋อยโน้น

ที่สักน้ำมันเพื่อให้ผลทางด้านมหายนิม เห็นเค้าบอกมา พอจริง ๆ ไม่ได้ตั้งใจไปสักหรอก ผมไปส่งเพื่อนสักเลย ๆ แล้วเค้าเห็นเพื่อน ๆ ผมสักกันหมดประมาณ 4 - 5 คน เหลือผมคนเดียวที่ไม่สัก ผมก็เลย เอ้อ...สักไปเหอะ และลายสัก...ก็ไม่ได้เลือกเองด้วยนะ คือถ้ามาที่นี่ เค้าบอก...ต้องลายมหายนิม ซึ่งมันจะเป็นตามหลักของเค้า

ตั้งแต่สักมา...ก็ไม่มีอะไร...ไม่รู้เหมือนกัน อาจจะทำให้เรานั้นใจขึ้น “นิดนึง” แต่มันเป็นเรื่องพิสูจน์ไม่ได้...ก็เลยไม่ค่อยอะไรมา 50 ๆ อะ

“หากมีคนมองโน้ตว่ามีรอยสักแล้วเป็นคนไม่ดี ไม่น่าคบ โน้ตมีทัศนคติตรงนี้ว่ายังงี้” ผู้ศึกษาถาม “ก็ไม่ได้รู้สึกเกี่ยวกับคำพูด หรือจากสายตาที่มอง อยากมองก็มองไป ก็เฉย ๆ ปล่อยวาง นานา จิตตั้ง แล้วแต่คนจะคิด เพราะต่างคน ต่างความคิด เค้ามาว่าอะไรเราก็ตกเฉย ๆ ไว้”

จากบทสัมภาษณ์ของกรณีศึกษาโน้ต (นามสมมติ) พบประเด็นที่จะศึกษาคือ การรับสื่ออิทธิพล หรือแรงจูงใจของการสักมาจากกลุ่มเพื่อน ประกอบกับมีความชื่นชอบในเรื่องรอยสัก จึงเป็นผลทำให้โน้ตสร้างอัตลักษณ์จากรอยสัก แต่ทว่า เมื่อมีรอยสักกลับเป็นปัญหาที่ต้องทำการลบ เพราะทางครอบครัวเกรงว่าโน้ตจะตกอยู่ในวาทกรรมที่ครอบงำผู้คนในปัจจุบันนี้ว่า หากบุคคลใดมีรอยสักจะถูกกล่าวว่าเป็นคนไม่ดี จี๋ๆ จี๋ตาราง ไม่น่าคบค้าสมาคม ฯลฯ ดังนั้น โน้ตจึงทำการลบรอยสัก เมื่อทำการลบรอยสักกลับเป็นรอยแผลเป็นนูนขึ้นมาแทนที่ ซึ่งสร้างความน่าเกลียดให้แก่ร่างกาย ดังนั้น โน้ตจึงทำการสักทับรอยแผลเป็นจากรอยสักเดิม ที่สามารถสร้างคุณค่าทางความงามของรูปสัญลักษณ์ให้แก่ร่างกาย โดยไม่หวั่นเกรงที่จะถูกกล่าวหาว่าหากมีรอยสักจะเป็นคนไม่ดี จี๋ๆ จี๋ตาราง ไม่น่าคบค้าสมาคม ฯลฯ ซึ่งเป็นอำนาจการครอบงำของวาทกรรม

กรณีศึกษาที่ 2 รอยสักของความเป็นHardcoreที่ไม่ใช่Hardcore

กรณีศึกษาที่ 2 ยัย (นามสมมติ) อายุ 21 ปี ประกอบอาชีพรับจ้าง ร้านนมแห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงใหม่ ภูมิลำเนาจังหวัดปัตตานี เป็นลูกสาวคนเดียวในครอบครัว ตำแหน่งบริเวณที่สักได้แก่ ที่ขาด้านขวา

ภาพที่ 23 รอยสักลายกราฟฟิคของยัย

ที่มา: พจมาน นิตย์ใหม่

ความคิด ความเชื่อของบุคคลที่มีรอยสัก

รูปแบบของรอยสัก

ยัยมีรอยสักรูปเดียวค่ะ...เป็นลายกราฟฟิค ไปถึงที่ร้าน...ก็เปิดหนังสือรอยสักดูเลย แล้วก็บอกช่างว่า...เอาอันนี้...ลายนี้...อย่างเงี้ย

ความหมายของรอยสัก

“ไม่มี... ไม่มีเลย อยากสักจริง ๆ อารมณ์นั้นนะ อยากสักก็สักเลย”

“คือนึกอยากสักก็ไปสักเลยเหอ” ผู้ศึกษาถามต่อ

“คิดประมาณวันเดียวอะ...คือคิดเมื่อวาน แล้ววันนี้สักเลย” ถามว่ามันสำคัญไหม มันสวยมันทำให้เรารู้สึกว่าเฮ้ย!...สวยดี...อย่างเงี้ยมากกว่า

ตำแหน่งของรอยสักบนเรือนร่าง

เมื่อผู้ศึกษาถามถึงสาเหตุที่สักบนร่างกายในตำแหน่งนี้ ผู้ยักกล่าวตอบมาว่า “โทษนะคะ (จากนั้น ผู้ยักถลกขาจากงอขึ้น โชว์รอยสักที่ขาด้วยเวลาไม่กี่วินาที) แล้วกล่าวต่อมาว่า “เพราะว่าไม่ ยากสักตรงตัว ซึ่งการสักที่ตัวมันเหมือนคนอื่น แล้วก็ชอบตรงนี้ (ที่ขา) เป็นการส่วนตัวอยู่แล้ว อีก อย่างที่ชอบสักตรงขานี้คือ สักบนตัวมันเจ็บ...กลัวเจ็บด้วย” แล้วก่อนสักได้ศึกษาข้อมูลของลาย และตำแหน่งที่จะสักก่อนไหม ผู้ศึกษาถาม

“ไม่ค่ะ...สักเลย จี๊ปปี้!...เอาเลย แบบว่าชอบ...อยากสักตรงนี้อะเดียวเลย แล้วที่ขี้ยัก เพราะอยากสักเฉย ๆ ไม่ได้คิดอะไรเลย”

“แล้วทำไมถึงต้องการการสัก ไม่เป็นแฟนท์ หรือเฮนน่าล่ะคะ” ผู้ศึกษาถาม

“นั่นดิ...หนูก็ไม่รู้เหมือนกันนะนะ ไม่ได้คิดเลยนะ อยากลองดูอะคะ อยากลองความรู้สึก ดูว่าการสักมันเป็นอย่างไง

ทั้ง ๆ ที่ก่อนสัก...ก็พอทราบนะคะว่ามันเจ็บ แต่ไม่คิดว่ามันจะเจ็บขนาดนี้ แบบ...รู้ว่ามัน ต้องเจ็บแน่ ๆ อะใช้อย่างเงี้ย แต่ไม่คิดว่ามันจะเจ็บกว่าที่เราคิด”

สื่อ อิทธิพล หรือแรงจูงใจ

“ได้อิทธิพลจากสื่อ แบบ...เคยเห็นเพื่อนอะไรเงี้ย...เค้าสักกัน แต่ไม่ได้เลียนแบบนะ แต่ แบบ...เอ้อ!...เคยเห็น เคยอะไรเงี้ยคะ รู้จักกับพี่ที่ร้านสัก แล้วขี้ยักไปหาเค้าบ่อย ๆ ก็จะเห็นอะไรเงี้ย” แล้วคิดจะสักเพิ่มอีกไหม ผู้ศึกษาถาม

“ไม่ค่ะ...ไม่แล้วค่ะ...เจ็บค่ะ แต่ไม่แน่นอน...อาจจะปี 2 ปี อาจจะเปลี่ยนความคิดก็ได้ แต่ ตอนนี้นะแบบ...หนูสักผ่านไป 2 ปีแล้วอะ หนูยังรู้สึกว่ามันยังเจ็บอยู่เลย ก็เลยแบบ...ยังไม่เอาก่อน ดิกว่า”

“แต่อย่างเพื่อนหนูนี่คือ...สักแล้วก็จะติด สักเรื่อย ๆ เรื่อย ๆ เลยอะ จาก 1 เป็น 3, 4 ที่แล้ว อะใช้อย่างเงี้ย”

“ซึ่งตอนที่ขี้ยัก ขี้ยักไปกับเพื่อนคะ แต่เพื่อนไม่มีอิทธิพลอะไรในการเลือกลายนะ เพราะว่า เค้าไม่ชอบการสัก แต่บางคนเค้าสัก...ก็ไม่มีอิทธิพลอะไรกับขี้ยักอยู่แล้ว เพราะขี้ยักแบบ...ไม่ได้สัก เพราะเลียนแบบใครอะไรเงี้ยคะ”

รอยสักกับการสร้างอัตลักษณ์บนเรือนร่าง

“รู้สึกไหม...รู้สึกเหมือนกันนะ เพราะว่าเราสักตรงขาไง ตรงนี้มันเด่น คือถ้าใส่กางเกงขา สั้น หรือกระโปรงนี่คือ เห็นชัดมาก ก็คือแบบ...มีคนมองแน่ ๆ

แต่ไม่รู้เค้ามองในแง่ไหน แต่จะมีคนจำหนูได้ บางครั้งเห็นแค่หน้า มีครั้งหนึ่งไปเที่ยวกับเพื่อน พี่ในที่เที่ยวเค้าก็บอก “เอ๊ะ!...นี่มันน้องที่สักขานี” อ้า!...ก็แสดงว่ามันต้องแบบ...มีอะไรนิดนึง ที่ทำให้เค้ารู้สึกจำเราได้จากตัวเรา ก็คือรอยสักอันเนี่ยอะคะ ก่อนข้างมีคนจำได้ว่า...น้องที่สักขาอะหรือ จะอะไรประมาณเนี่ย...ได้ยินบ่อย”

“พอสักแล้วรู้สึกตัวเองเปลี่ยนไปไหม” ผู้ศึกษาถาม

“ไม่เปลี่ยนค่ะ เหมือนเดิม เหมือนเดิมเลย แต่บางที...บ้านที่แบบ...ไปหาพ่อแม่เพื่อน ไปกินข้าวบ้านเพื่อน เราก็ต้องแบบ...ใส่อะไรที่มันมิดชิดหน่อย

เพราะว่าเราไม่รู้ว่ที่บ้านเค้าหวัโบราณแค่ไหน ถึงเค้าจะไม่หวัโบราณ ยัยก็จะพยายามไม่ให้เค้าเห็น เพราะว่าเพื่อนยัยเค้ายังอยู่ในวัยเรียนไงคะ เค้ายังไม่จบ ก็คือ...เราก็ไม่อยากให้พ่อแม่เค้ามาเอ๊ย!...มีเพื่อนสักหรือ เรารู้ว่าเค้าจะเป็นอย่างนี้ หรือเปล่า

ก็เลยพยายามปิด ๆ ปิดอะไรเงี้ยคะ เวลาไปพบผู้ใหญ่ไปอะไรเงี้ยคะ ก็ยังดี...ที่ไม่สักแบบว่า...โหยย!...เด่นมาก...ดีละ

ซึ่งยัยก็ไม่คิดจะลบรอยสักออกนะ เพราะรู้ว่าถ้าลบแล้วมันเนียนเหมือนเดิมอะ หนูจะลบอยู่แต่ว่ารู้ไว้ว่าลบแล้วมันจะไม่สวย ก็เลยแบบ...รู้ตั้งแต่ก่อนสักแล้วนะ ว่าการลบรอยสักเป็นยังไง ก็คือตัดสินใจแล้ว ก็เออ...คงไม่คิดจะลบแน่ ๆ ก็เลยสักเลย”

“มีรอยสักแล้วรู้สึกว่ คนที่มีรอยสักด้วยกันเป็นพวกเดียวกับเราไหม” ผู้ศึกษาถาม

“คะ ก็มันคุยกันได้ง่ายขึ้น แบบบางที...เราอาจจะไม่รู้จักเค้ามาก แต่พอเราเห็นรอยสักเค้า เราก็เออ...ชวนเค้าคุยเรื่องสักกันเลยอะไรอย่างเงี้ย มันก็เหมือนเป็นแบบ...เป็นพวกเดียวกัน”

“เฮ้ย!...พี่ไปสักที่ไหนมาอะไรเงี้ย”

“เฮ้ย!...สวยดี ก็เออ...แลกเปลี่ยนประสบการณ์กันไ้คะ ก่อนข้างมีผลนะ” ถ้าเราเห็นรอยสักของเค้านะ หรือบางคนเค้าเห็นรอยสักหนูเงี้ย เค้าก็จะถามหนูเงี้ยว่า เออ...ไปสักที่ไหนมาหรืออะไรเงี้ย หนูก็เออ...มีเรื่องให้คุย

“แล้วคนอื่นที่มีรอยสักละเห็นว่าเราเป็นพวกเดียวกับเค้าไหม” ผู้ศึกษาถาม

เป็นค่ะ...ถึงบอกไ้คะว่ามันจะมีปฏิสัมพันธ์ในการคุยมากขึ้น ถ้าเค้าเห็นรอยสักเราเงี้ย เค้าอาจจะ...ตอนแรกจากไ้ไม่มีเรื่องคุย ก็จะมีเรื่องคุยอะไรอย่างเงี้ย หนูว่ามีผลนะ...เก๊ยว

“แล้วต้องปกปิดรอยสักตัวเองไหม เวลาออกไปข้างนอก” ผู้ศึกษาถาม

“ถ้าเป็นที่Freedomของเรา ก็จะไม่ปิด อยากแต่งอะไรก็แต่ง จะไม่Fixว่าเอ๊ย!...ไปที่นี้ต้องแต่งอย่างนี้

แล้วแต่ว่าเราต้องดูโอกาส ว่าเราจะไปไหน อย่างไรวะอะไรอย่างเงี้ย ก็จะไม่ทำอย่างนั้น ก็จะไม่เปิดเผยอยู่แล้ว ก็ใส่กางเกงอะไรเงี้ย ให้มันดูแบบ...มิดชิดหน่อย” แล้วที่บ้านว่าไ้ถึงรอยสักนี้

“ก็จริง ๆ แล้วหนูไม่ค่อยคลุกคลีกับที่บ้าน เค้ายังไม่เห็นรอยสักด้วย...แต่ถึงเห็น...เค้าคงไม่ว่าอะไร เค้าคงแบบ...คือมองไม่ดีแน่ ๆ อะ แต่คือหนูไม่แคร์ไงคะ...ไม่แคร์ที่บ้านอยู่ละ”

“ทำไมเราถึงคิดว่าเค้าจะมองไม่ดีละ” ผู้ศึกษาดู

“เพราะว่าหนูรู้นิสัยของคนที่บ้านคือว่าเออ...เค้าเป็นคนAntioะไรอย่างเงี๊ยะ สิบบุหรี กินเหล้าอะ ไม่ได้ ๆ สัก...ไม่ได้ แต่ถามว่าแคร์ไหม...ไม่แคร์ ู๊ ๆ ว่าเค้าเป็นยังงี้...แต่ว่าไม่แคร์”

แต่อย่างพี่ชาย (มีศักดิ์เป็นลูกพี่ลูกน้อง) เค้าไม่ได้อยู่ที่นั่นอะเนอะ เค้าอยู่ที่ปัตตานี พอเค้าเห็นเค้าก็จะแบบ...เวลาไปหาเพื่อนเค้า รุ่นพี่เค้า หรือพวกผู้ใหญ่ เค้าก็จะแบบ...ให้เราพยายามปิด ๆ รอยสักอะไรเงี้ยคะ เพราะเค้าไม่อยากให้คนมามองเราไม่ดีเงี้ย!...ไม่ใช่อะไรหรอก

แบบ...ไม่อยากให้คนมามองว่าเราแรงอะไรอย่างเงี๊ยะ แต่มี ๆ คนมองไปแล้ว แบบ...เพื่อนเค้าก็มองว่า “เฮ้ย!...น้องมีแรงวะ” อะไรเงี้ย เค้าก็จะเกิดความรู้สึกอายนิดนึง แล้วก็จะมาว่าเราเงี้ย

“แล้วมีคนว่าเราดูแรง ๆ อย่างเงี๊ยะไหม” ผู้ศึกษาดู

“ถ้าเป็นคนใกล้ชิดตัวหนู เค้าก็จะมาเล่าให้ฟังว่า คนอื่นที่เค้าเห็นหนูแล้วเค้าพูดยังงั้นมั้ง เช่น “เฮ้ยเนี่ย...เห็นรอยสักคนนั้นแล้วเม่งแรงวะ” จากการแต่งตัว...หน้าตาอะไรเงี้ย ยิ่งบวกกินเข้าไปใหญ่เลยอะพี่ เลยยิ่งทำให้มันดูซัดเจน (Hardcore) ขึ้น (แล้วหัวเราะต่อด้วยความใสใจที่ไม่ใช่คนHardcoreอย่างที่คนอื่นมอง) จากที่แบบ...Hardcoreน้อยอยู่แล้ว มีรอยสักปั๊บ!...นี่คือแบบ...โอ้โหยย!...เม่ง...ใช่เลย”

“แล้วตัวเราเป็นคนดูแรง ๆ อย่างที่คนอื่นบอกหรือเปล่า” ผู้ศึกษาดูต่อ

ไม่...ไม่เลย ดูอย่างเงี๊ยะพี่ แบบ...ไปกินเหล้า ก็แบบ...โอ้โหแก้วเดียวมาอะ แต่ถามว่าสิบบุหรีไหมสิบ...แต่จะไม่สูบเฉพาะที่ไม่เข้าร้านเหล้า

ก็คือ จะมีอะไรที่ยึดหยุ่นนะ คือเราทำ แต่เราก็จะมีLevelที่จะไม่สูง อย่างเราสัก...เค้าก็ไม่รู้หรอกว่าเราสักเพราะความไร้เดียงสาของเรา

แบบ...เราไม่รู้เลยอะไรเงี้ย ว่าเออ...สักไป แบบ...ไม่ใช่ว่า โอ้โห!...กูชอบความเจ็บปวดเว้ย สักเจาเนั่น เจาเนี่ย สักเพิ่ม...ไม่มีเลย ยังไงก็อย่างงั้น

ยังมานั่งคิดเลยว่า...ไต่ตอนที่สักเนี่ย คือลงไปแค่แบบ...จึกเดียวอะ ปลายเข็มลงนี่ก็แบบ...บอก...ไม่เอาแล้ว เจ็บ...เจ็บมาก

แล้วมันเป็นเส้นไปแล้วไงคะ เค้าก็บอกเฮ้ย!...ปล่อยไม่ได้แล้ว จะเป็นรอย...ก็สักไปเลย ก็เลยต้องทนให้มันเจ็บอะไรอย่างเงี๊ยะ

แล้วเป็นช่วงเวลาที่ยาวนาน คือส่งสารเพื่อนมาก เพื่อนช่วยมากเลย...สุด ๆ แขนเพื่อนนี่คือแบบ...แดง เพราะขี้จิกแขนเพื่อน แบบว่า...มันเจ็บจริง ๆ หนูเป็นคนไม่ชอบความเจ็บปวดอยู่แล้ว

แต่ไม่เข้าใจว่าทำไมอารมณ์นั้นมันอยากสัก แต่ไม่ได้Heartไม่ได้อะไร ไม่มีปัญหาอะไรเลยนะ

แบบ...อะไรซักอย่าง เอ้อ!...ดูหนังสื่อรอยสักอะ “เฮ้ย!...เฮ้ยสวยดีวะ แม่่งสักเลยดีกว่า” แล้วอีกวันก็ไปหาพี่ที่รู้จักกันสักให้อะไรเงี้ย เค้าก็แบบ...ไม่ยอมให้สัก บอกคิดดี ๆ นะเว้ย ถ้าสัก ๆ ตรงนี้เลยเหรออ แล้วเราเป็นผู้หญิงนะ “เฮ้ย...ไม่เป็นไรพี่...สักเลย” เหมือนสติ๊กเกอร์Tattooอะ สงสัยคิดว่าเหมือนสติ๊กเกอร์Tattooอะไรเงี้ย แล้วแบบ...มันเจ็บมาก ประมาณว่าแบบ...เจ็บแล้วออกมาไม่ดีเลย เพราะขูดขึ้นไหงะ ก็เราจะคัน ๆ ๆ เค้าก็จะแบบ...สักออกมาสีก็จะไม่เท่ากัน

สังเกตตรงลายข้างในสิ...จะไม่เท่ากันเลย สีมันจะเป็นจาง ๆ ขาว ๆ ลงแค่นี้...ตรงแค่นี้อดมันนะ นี่ก็แบบ...จะตายแล้วอะ โอ้โหยย!...เจ็บมากเลย

ถ้าถามหนูว่าคัดค้าน (Anti) คนที่สักไหม...ก็ไม่ หนูว่ามันสวยนะ...หนูว่าเค้าใจกล้าด้วยคนที่เค้าสักเยอะ ๆ อะ ถ้าไม่สักให้มันดูทุเรศอะไรเงี้ย แบบสักออกมาให้มันสวยงาม เออคิด...เค้าเก่งนะ เค้าทนได้ อดทนกับความเจ็บปวดนี้ได้...เก่งมาก แต่ไม่สักก็ดี

แล้วคนอื่นชอบมาถามหนูว่า “ไปเดินผ่านอะไรมาเหรออ แบบ...อยู่ ๆ ก็มาแปะอยู่ตรงเนี้ย” คือมันเป็นลายที่ไม่สมบูรณ์

หนูก็ไม่เข้าใจว่า “หนูเลือกอะไรของหนูเนี้ย” คือลายมันโคตรมาก แล้วอยู่ดี ๆ มันมาแปะไว้ตรงเนี้ย ดูไกล ๆ แล้วมันดูแบบ...อะไรมันดูดีว่ะ เออ...ไปนอนทับหนังสือพิมพ์มาเหรออ อะไรอย่างเงี้ยมากกว่า

แต่ตอนไปสัก ช่วงเค้าก็ถามถึงตำแหน่งก่อนนะว่าจะสักตรงไหน แล้วพอหนูเลือก คราวนี้เค้าบอก...จะเอาลายนี้จริง ๆ เหรอออะไรเงี้ย

เพราะหนูบอกเค้าไปชัดเจนแล้วว่า...หนูจะไม่สักที่ตัว เพราะว่าใจนึงตอนนั้นคิดนะว่า “แบบ...ไหน ๆ ก็สักแล้ว แม่่ง...ไปสักทำไมที่ลับ ๆ โห้วไปเลยดีกว่าอะไรเงี้ย” แล้วก็คิดไว้แล้วว่า “แบบ...สายตาคนอื่นเหรออ ถ้าเป็นคนทั่วไปเราไม่สน...เราไม่แคร์อะไรเงี้ย แต่ถ้าเป็นผู้ใหญ่ ๆ หน่อยอะ...จะแคร์ แล้วมันมีผลกับงานด้วยนะ”

“อย่างแบบ...มีเพื่อนเค้ามาสมัครงานที่นี่ เค้าก็สักค่อนข้างเยอะ พี่เค้าก็ไม่รับ เพราะว่ามันไม่เหมาะกับร้านอย่างเงี้ย หนูก็เลยนึกดีใจว่าเออ...นี่มันเป็นโอกาสที่ดีมาก เค้าไม่มาอะไรกับหนูตรงเนี้ย ซึ่งก่อนเข้าทำงาน หนูก็มีรอยสักแล้วนะ แต่ถ้ามันเยอะกว่านี้อะไม่แน่ เพราะถ้าหนูสักแบบ...โอ้โหยย!...เลื่อยลงมาแขนเงินนี่แบบ...เจ้านายหนูคงไม่รับหนูทำงานแน่ ๆ แล้วมันไม่เหมาะ มันไม่ใช่ร้านเหล้าไหงะ ร้านอย่างงี้มันต้องอ่อน (Soft) ลงมาหน่อย” ตอนที่สักมีวิธีการสักยังบ้าง ผู้ศึกษาถาม

“ขั้นแรก เขาก็เอาอะไรไม่รู้มาเซ็ด ๆ ทำความสะอาด แล้วเขาก็ใส่เข็ม ใส่สี แล้วเอาลายที่จะสักมาทาบบนขาเรา แล้วก็ลอกลายออกมา แล้วก็ลงสี” แล้วไม่คิดจะสักมือแบบสักยันต์บ้างหรือ?

“โอ้ไม่...ไม่ ๆ ไม่ เพราะว่า...ก็เคยคิดว่ามันสวยงามนะ แล้วแบบเฮ้ย...เห็นดาราสักอะ เฮ้ยมันสวย เป็นยันต์ เป็นอะไร คือแบบ...ได้ข่าวเค้าต้องถือศีล ถืออะไรด้วย คงทำไม่ได้ แต่ดูท่าคงเจ็บอะ เค้าบอกว่ามันเจ็บมาก เราไม่นิยมการสักแบบนี้ด้วยอะ เราไม่เคยไป เพราะคนใกล้ตัวก็ไม่มีใครสักอย่างงั้นด้วย”

“มีรอยสักแล้วคนอื่นบอกว่าเราดูแรง ๆ หรือเวลาไปในเจอคนข้างนอกพูดถึงตัวเรา ๆ กิดยังงี้” ผู้ศึกษาถาม

อืม...อะ...มี อย่างคนที่ทำงานที่นี่ไซ้เมะ เค้าอยู่วัดอะ (คณะวิศวกรรมศาสตร์) อะไรเงี้ย เพื่อนเค้าที่คณะก็แบบ “มึงทำงานสวนนมหรือ แล้วอู๋เจ๊นั่นเป็นยังมั้งวะ ที่มันเขียนขอบตาดำ ๆ ที่มันสักอะ”

อย่างเงี้ยแบบ...เค้าก็ถาม “ทำไมวะ...ดูว่ามันน่ากลัว ดูมันแรง ๆ เจอมันที่วอม (Warm up Pub & Restaurant) ปอยอะไรอย่างเงี้ย” เค้าจะพูดอย่างงี้ไง ต้องมารู้จักกันก่อน แล้วจะรู้ว่าไม่ได้แรง คือจะรู้ตอนที่มันนานมาแล้วอย่างเงี้ย

แบบ...ก็ทำใจนะ คือแบบ...ไม่ได้แบบ...มาเครียด ว่าเฮ้ย!...เค้ามองเราแรง ไม่สนใจอยู่แล้ว ึงกะ...ไม่อายด้วย เพราะว่าแบบ...ถ้าคุณไม่รู้จักกันจริง ๆ คุณก็ไม่มีทางรู้หรือกว่าเราเป็นยังงี้

“แล้วยู่เป็นยังงี้” ผู้ศึกษาถาม

“ไม่เลย...ไม่แรง เป็นคนไม่ค่อยโหดโชน ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมถึงออกมาในรูปแบบนี้ คือจริง ๆ แล้วไม่ใช่อย่างงี้ ถ้าถามว่าแบบ...ไปทำอะไรนอกจากสูบบุหรี่ กินเหล้าไหม...ก็ไม่เคย คือมากที่สุด เป็นผู้หญิงคือจะให้Limitแค่นี้ แค่นี้จริง ๆ จะไม่ลองอะไรเลย จะไม่คิดที่จะลองด้วย

แล้วก็การแต่งตัวเราไม่Overอะ เราแต่ง เพราะเราชอบแต่ง แต่งแบบ...บางทีเราก็ออยากจะเป็นคนเปรี้ยว บางทีก็อยากเป็นแบบแนว ๆ มันก็แล้วแต่อารมณ์ ไม่ได้แรงตามนั้น เป็นผู้หญิงโหยยย!...ชอบความรุนแรง พูดจาแบบ...กระโชกโฮกฮากอะไรอย่างเงี้ย...ไม่ใช่”

“คิดยังงี้ที่เค้ามองเราทั้งดี และไม่ดีที่มีรอยสัก” ผู้ศึกษาถาม

ถ้ามองดีก็ขอบคุณนะอะ แต่ถ้ามองแบบ...ไม่ดีก็ช่วยไม่ได้อะ มันเป็นการแสดงออกของเรา มันเป็นความชอบส่วนตัวของเรา แบบ...ถ้าเราไม่ได้ทำอะไรให้ ก็คงไม่เกี่ยวอะไรกับเค้าอะไรเงี้ย แต่ถามว่า “มีผู้ชาย หรือว่าคนที่เข้ามาจีบอะไรเงี้ย เค้าAntiเรื่องนี้ไหม...ก็ไม่มีนะ” ก็ยังไม่เจอ ยังไม่เจอกรณีนี้ หรือว่ายังไม่คบใครจริงจังก็ไม่รู้...ไปเรื่อยอะไรอย่างเงี้ย

แต่ว่า...คือจริง ๆ แล้ว เออ...ถ้าคบเค้าไปแล้วแบบ...ไปบ้านพ่อแม่เค้าอะไรเงี้ย เกิดวันนึงเค้าต้องเห็นขึ้นมาจริง ๆ เราจะใส่กางเกงขายาวตลอดไปมันก็ไม่ได้อะ เค้าเห็นแล้วเค้ารับไม่ได้จะทำไ

เนี่ย จริง ๆ นะแบบ...ก็ไม่ใช่ไร เออ...คนมันตัดสินกันได้ มันเป็นความตัดสินใจของตัวเองนะ มีรอยสักอะ ว่าเค้าจะมองเราแบบไหนเงี้ย เค้าจะเปิดใจกับเราไหม

พ่อแม่บางคนหัวโบราณมากเลยนะ เพื่อนหนูบางคนแบบ...เค้าคงไม่สบายใจที่จะเห็นลูก เค้ามาคบกับผู้หญิงจัดแล้วดูแบบแรง ๆ อะไรเงี้ย บางทีหนูก็ไม่แต่งหน้าก็มีนะ...ไปอะ ก็แบบ...พยายามจะทำตัวให้มันแบบธรรมดาที่สุด เพราะพ่อแม่เค้าหัวโบราณจริง ๆ อะไรเงี้ย ไม่ใช่แค่เรื่องเดียวด้วย เอาจริง ๆ อะ “แล้วรอยสักของเราคิดว่ามันสวยไหม” ผู้ศึกษาถามต่อ

“สวย...สำหรับยู้นะ แต่ยู้งก็ไม่ว่าไรกับมันมาก ของคนอื่น...เราก็มองว่าสวยนะ”

“รอยสักสามารถบอกถึงความแตกต่างในความเป็นคนละคนขึ้นกันได้ไหม” ผู้ศึกษาถาม
ต่างอะ...คือมันดูจากลายได้เลยอะ อย่างพวกแซ็ปมันจะมีลายของมันเว้ยนี้!...มันจะแบบเป็นลาย หรือว่ามันนิยมสักกันก็รู้ คนก็เลยมองว่ามันแซ็ปไป

“เออทำไมเรียกว่ามันแซ็ป” ผู้ศึกษาถามต่อ

ก็บางที...มันสักลายแบบ บางคนที่เค้าสักสวย ๆ เค้าจะเป็นลายที่มีความหมายไป เป็นแบบผู้ชายอะ เอาง่าย ๆ เรามองผู้ชายอะ คนที่สักกราฟฟิคบ้าง หรือไม่กี่เป็นเทพเจ้า ความเชื่ออะไรเงี้ย

อย่างแฟนเค้าซึ่กรูปปลา เพราะว่ามันเกี่ยวข้องกับจิตใจเงี้ย แบบอย่างเช่น ปลา แล้วมีน้ำ คือก็จะทำให้เราเย็นลง ปลาการ์พอะไรเงี้ย เค้าเชื่อใจ คือเค้ามีความเชื่อนั้น

แต่เราก็ไม่รู้ว่ามันจริงรึเปล่า แต่ว่า อย่างพวกแซ็ปเงี้ย ที่สักลายอะไรไปเรื่อยอะพี เป็นตาราง ๆ เป็นแบบ...สักไม่เสร็จ บางคนแบบ...อยากสักตอนเมา สักตอนเล่นยา ตอนเมาเงี้ย

แล้วพอหายเมาก็จะไม่สักต่อละ มันก็จะเป็นอะไรที่แบบ...เลอะเทอะมั่ง มันดูขาด ๆ เกิน ๆ ดูไม่เข้าท่าเลย สักก็คือสักไปเลยให้มันเสร็จไปเลยเงี้ย อย่างผู้ชายคนนั้นสักเป็นแบบพระพิฆเนศเงี้ย

เฮ้ย!...มันดูดิ้นะ อันนี้คือแบบ...เค้าถือด้วย...อะไรด้วย เค้าสวยอะ เพื่อนหนูสักชื่อพ่อกับแม่อะ เป็นภาษาอังกฤษนะละ 2 ฟัง พ่อฟังซ่ายแม่ฟังขวา สวย...หนูว่ามันสวย แต่คือเค้าก็ยังไม่ให้พ่อแม่เห็นนะใช่เมะ แต่ก็สักเพราะเค้าชอบจริง ๆ เงี้ย หนูก็เฮ้อ!...ก็OK.

“แล้วรอยสักของเราช่วยส่งเสริมให้ดูดีขึ้น หรือลดคุณค่าลงบ้างไหม” ผู้ศึกษาถาม

เออ...แบบ...มองยังไร แต่ก็ไม่เคยได้ยินใครมาพูดตรง ๆ ว่า “เฮ้ย!...สักแล้วเทห์...ก็ไม่เคยนะ” ส่วนใหญ่จะมีคำถาม แบบ...สักตรงนี้เลยหรอ ทำไมหนูสักตรงนี้ แบบ...กล้ามากเลยเนอะ มาสักแบบเปิดตรงนี้เลยอะไรเงี้ย แบบไม่อยากสักที่ตัว...แค่นี้ ไม่อยากเหมือนคนอื่น...แค่นั้นเอง จะไม่มีอะไรมาเลย

แล้วแบบ...สักที่ตัวมันไม่ได้โชว์ไว้ เพราะเราก็คงไม่สักแขนอยู่แล้ว เพราะเราไม่ชอบสักแขนเงี้ย แบบเออ...ไม่รู้จะสักตรงไหนที่มันได้โชว์ ก็คือตรงเนี่ย...ที่มันได้โชว์แล้วอะไรเงี้ย

ก็คิดว่าจะไปเดิมสินะพี่ อย่างที่บอกว่ามันยังไม่สมบูรณ์ มันขาด ๆ เกิน ๆ แบบลายมันยังดูแล้วมันมีคำถามอะ เอ๊ะ...ทำไมถึงสักอันนี้วะ มันมีคำถามไง แต่ยังรวบรวมความกล้าที่จะเจ็บปวดไม่พอ

“คิดว่าปัจจุบันยังมีคนมองรอยสักในแง่ลบอยู่ไหม” ผู้ศึกษาถาม

มีอะ...คนสมัยใหม่ก็มี อย่างแบบ...เอาง่าย ๆ อย่างเด็กมข.เจีย ก็คนที่ไม่มองในแง่ลบก็จะ เป็นพวกแบบArtๆ หน่อย พวกเด็กวิจิตร, ถาปัดย์ อะไรพวกนี้ใช้เมะ

แต่อย่างเด็กแพทยเจีย เขาก็มองหนู เขาก็คงไม่ชื่นชอบแน่ ๆ อย่างคนที่มันแบบ เออ...เป็นคนดีอะ

แต่ไม่ใช่ว่าคนอื่นดูไม่ดีนะ แต่ที่แบบ...เป็นเด็กเรียน เป็นอะไรที่แบบ เขาก็เป็นคนละโลกกับเรา ไล่แวน ดูเรียบร้อยอะไรเจีย เขาย่อมจะไม่มองเราดีแน่ ๆ เขาคงไม่อยากมีเพื่อนสักด้วยมั้ง

ส่วนตัวหนู...หนูคิดว่าอย่างนั้นนะ แต่แบบอย่างที่บอก บางคนมันก็จะดูอีกอย่าง แล้วเราก็จะคิดอย่างว่า เราไม่Mind เพราะว่าถ้าไม่ได้ลองคบกัน ก็เค้าจะมองอย่างนี้ก็ไม่เป็นไร

แต่ถ้าเกิดมาคุยกันจริง ๆ เราก็ไม่ใช่คนอย่างนั้นหรอกอะไรอย่างเจีย บางคนมันใช้การสักในทางที่ผิดใจ...ที่หนูบอก บางคนแบบ...แม่...เมษา เมาแล้วมันก็จะสักไปเรื่อย เลอะเทอะ มันทำให้มันดูแบบ...กลายเป็นคนแบบ...ต่ำลงไปอีกเจีย เพราะมันทำตัวมันเอง

แต่อย่างบางคน เขาก็สักแล้วเจ็บใจ อย่างหนู ๆ ไม่ได้สักเพราะว่าหนูHeart เพราะหนูมีปัญหาตรงนี้ไม่มีใจ เพราะว่าอย่างหนู...อยู่ดี ๆ ก็ปีตินึง อยากสักขึ้นมา...จบ ไม่มีเหตุผลที่ทำร้ายตัวเองในการสัก...แค่นั้น คือแบบ...อยากสัก...จบ ไม่มีอะไรเลย...ไม่ได้สักเพื่อทำร้ายตัวเอง

สักนี้ต้องคิดเยอะ ๆ นะ อย่างหนู ๆ มาคิดอย่างเจีย เสียใจเหมือนกัน ว่าเอ๊ะ!...ทำไปแบบเดียวชั่ววูบจริง ๆ อะ แต่ถามว่ามีความสุข (Happy) ไหม อยากลบไหม...ไม่อยากจะลบ...Happyมากแบบ...ก็คิด คิดมานิดนึงแล้วแหละ

เอ๊ะ!...แล้วถ้าวันหนึ่งมีผู้ชาย หรือคนที่หนูรักเข้ามา ขอให้ลบ ก็คงไม่ลบแน่ ๆ หนูก็จะบอกว่า เออ...ชอบ ไม่ลบแล้วทำไมอะไรเจีย

ถ้าคุณไม่ชอบรอยสักเรา คุณก็เลิกกับเราไป แค่นั้นเอง คือจะได้ไม่ต้องเห็นกันอีก หรือว่าถ้าเกิดว่าเค้าขอให้เราสักเพิ่ม ก็ไม่สักเหมือนกัน เพื่ออะไรอะ ทำไมต้องมาสักเพิ่มด้วย โอ๊ย!...ไม่อยากจะสักอะ เกิดแบบ...มีผู้ชายที่แบบ...ที่ผู้ชายเป็นคนสักอะไรเจียเนอะ แบบเค้าชอบสักอะไรเจีย เค้าขอให้หนูสักอะไรเจีย หนูคงไม่ ๆ ไม่

มีนะ...มี เพื่อนหนูมี...เป็นผัวเมียกันนี่ พวกกันไปสัก อย่างก็มีนะพี่ ชักชวนกันไปสักอะ แล้วมันตลกอะ แล้วแบบ “มีงะบ้าอะเปล่า มีเมษาเปล่าวะ” ถามมันนะ มันก็แบบ “ไม่เมะ”

ลายก็ประมาณว่า ทำลายนี้ ชั้นชอบลายนี้นะ...ประมาณนี้ เสริมกันไง เป็นอะไร มันเพื่ออะไร ไม่ไหว ๆ เหมือนคนง่าอะพี เหมือนคนปัญญาอ่อน 2 คนมานั่งสักกันอะ โอ้ย...เพื่อนหนูมันก็บ้าจี้ไปสักกับเค้าอะไรเงี้ย

สักไอนั่นนะ ไอ้สัญลักษณ์ที่มันคู่กันนะพี ที่มันหยินกับหยางอะไรเงี้ย อีนี่สักหยิน ไอ้นี่สักหยาง แล้วมันตกลงอะ แบบโอ้ย...ไม่เข้าท่า ถ้าเกิดว่ามึงแต่งงาน มึงอยู่ด้วยกันไปนาน ๆ เออ...ว่าไปอย่าง นี่แบบ...มึงเลิกกันไปแล้ว เอ้า!...มึงไปหาคนที่ไหนเนีย จันไม่ไล่ให้คนอื่นไปสักเหมือนมึงเลยอะดิ เออ...ตกลงดิ

แต่สักชื่ออะไรเงี้ย หนูว่าถ้าไม่ใช่ชื่อพ่อแม่จริง ๆ นี่ ไม่อยากให้สักเลย อย่างเพื่อนหนู สักชื่อผู้ชาย ช่วยเลย พอได้เลิกกัน

ผู้ชายคนใหม่ก็ให้สัก แบบทำไงเนีย ทำไ้กับอันนี้ดิเนีย เพราะเค้าคงไม่Happyที่จะเห็นนะ ผู้ชายบางคนมันเง่า มันไม่เปิดใจ ใจ ถ้ามันแบบว่าเออ...อดีตก็คืออดีตอะไรเงี้ย

แบบถ้าเกิดว่าหนูเห็นผู้ชายที่หนูรักเค้ามีชื่อผู้หญิงเงี้ย หนูก็ไม่แน่ใจนะว่าหนูจะใจกว้างพอหรือเปล่า จะใจกว้างที่จะให้เค้ามีรอยสักอันนี้ติดตัวเธอ จะให้เค้าลบไป มันก็เป็นเรื่องใหญ่ แต่ถ้าเค้าสักไปแล้วจะทำยังไงได้ ก็ต้องทำใจ เพราะว่านี่เป็นอดีตของเค้าอะ อย่างเราอาจจะมียกก็ได้ แต่ของเรามันไม่เห็น เค้าก็เลยพูดไม่ได้

คนเห็นหนูก็จะนึกถึงรอยสัก แล้วส่วนใหญ่เค้าเห็นหนู...ก็จะนึกถึงสวนนมค่อนข้างเยอะ เยอะมาก ๆ คือแบบ ต้องเป็นGimmickของที่นี่ แบบ...ย้ายร้านไม่ได้เลย ลูกค้าคือแบบ ไปไหนวะ ทำไมไม่มาอยู่ร้านนี้ล่ะ เราก็อk. ๆ กลับมาทำเหมือนเดิม

อืม...หนูบางทีก็นึกตกลง แม่...มันจำดูได้ถึงขั้นนี้เลย รอยสักกูนี้แม่...มันเด่นมากเลยเธอ เหมือนจะเป็นผู้หญิงแบบHardcoreนะ...ไม่เลย “ประมาณว่ารู้ทำไมถึงการณ์อะไรเงี้ยรีเปล่า” ผู้ศึกษากล่าว “เป็นความคิดชั่ววูบ ทำไปด้วยความไร้เดียงสาจริง ๆ คิดแล้วก็ทำเลย แต่หนูมาารู้สึกผิดตรงที่ว่า...หนูไม่รู้ว่ามันเจ็บ...แค่นี้ แล้วเออ...เลยอดทนสักปีบ! ก็ต้องขอบใจ ขอบ โอเค ขอบมัน เราขอบมันนะ เราตั้งใจจะนำเสนอ (Present) ออกมา”

แบบทำใจ...เตรียมใจไว้แล้วว่าเออ...โซ่วไปแม่...ต้องมีคนมองกู 2 แ่งแน่ ๆ แต่ว่า แม่ไม่คิดนี้ค่อนข้างเยอะกว่าแน่ ๆ อะไรเงี้ย แต่ไม่ได้แคร์ใจอะ อย่างที่บอก...ถ้าไม่ใช่ผู้หญิงอะไรเงี้ย หนูจะไม่แคร์อะไรเลย

แต่บางคนเค้ามองหนูแรงจริง ๆ นะ แล้วจะโดนบ่อยมาก ๆ บางทีไปเดินห้างไรเงี้ย ก็เดินผ่านตรงที่เค้านั่งทานอะไรเงี้ยใช่เมะ เราเดินผ่านเค้าใจ อาจจะเป็นชิกนี้ใจ (ไม่มีรอย) ถ้าชิกนี้ก็ดีไปมองการแต่งตัวใจ เพราะหนู ๆ ไม่ได้ว่าหลงตัวเองรีว่าอะไรเงี้ยนะ เพราะหนูไปไหนแล้ว คนค่อนข้างจะจำง่ายใช่เมะ ค่อนข้างมีอะไรที่แบบ เดินมาหัวฟูมาเลย ก็มอง มองหัวเสร็จ มองการ

แต่งตัว อ้า!...แต่งตัวแบบแปลก ๆ มองรอยสัก แปลกกันไปใหญ่ แปลกไปกว่าเดิมอีก ดูแรงเข้าไปอีก

แต่บางทีเราชอบอะไรเงี้ย ทุกวันนี้หนูไม่เขียนตาไม่ได้อะ เพราะมันเป็นเราแล้ว มันต้องเขียน บางทีหนูลองอยากเป็นเด็กโส ๆ มั่ง ไม่เขียนตาเว้ย...มันโสอะไรเงี้ย รอยสักก็มีเหลือเกิน เพื่อนบอก “มึงเป็นไรปะเนี่ย เป็นเหี้ยอะไร มึงไม่เขียนหน้า ไม่เขียนตา” อืม...ไม่หрок ก็อยากลองเป็นเด็กโส ๆ ดู ไม่ขึ้นกะ...ไม่ขึ้น กลับไปทำอย่างเก่าดีกว่าไรเงี้ย

“แล้วถ้าสมมติว่าเราไม่มีรอยสักละ” ผู้ศึกษาถาม

“ก็ยังเป็นอย่างนี้อยู่ ไม่ใช่ว่านิสัยทุกวันนี้ มันไปส่งเสริมรอยสักนะ...ไม่ใช่ รอยสักมันมาส่งเสริมให้การแต่งมันดูเยอะขึ้น ดูแรงขึ้น ดูดีกว่าเดิม จากการแต่งตัวหนูแต่งเรียบ ๆ ไม่ได้ แบบว่าพูดได้เลยว่าไม่ได้เลย”

ยู่แต่งธรรมดาไม่ได้แล้ว ใส่กระโปรงยีนส์อย่างแคัโส ๆ แต่งตัวเลียนแบบกัน มันก็ไม่ได้ คือแบบต้องแต่งในแบบของเราจริง ๆ อะพี่ ไปแบบเอาง่าย ๆ ไปห้องเพื่อนนี่แบบ...หาเสื้อผ้าเพื่อนใส่ไม่ได้เลย เพราะว่าไม่มีสไตล์หนูเลยอะ แต่ถ้าเพื่อนหนูก็คือ ใส่ของหนูไม่ได้เหมือนกัน ก็จะแบบช่วงนี้จะบ้าแต่งตัวแบบ...ตัดเองอะ เอาเสื้อมาตัดเล่น ตัดไปเรื่อยอะ ทำนั่น...ทำนี่ไรเงี้ยกะ เพื่อนก็จะแบบ...แต่งธรรมดา ๆ ไม่ได้เหวอะ บอกเฮ้ย...มันจะมีแฟนคลับที่เค้าแบบ...คอยดูอยู่เว้ย โอ้ย...ไม่ได้เลยนะพี่ โอ้ยแม่ง...ทำไมชีวิตกูต้องขึ้นอยู่กัคนอื่นด้วยวะ

ยู่ผูกผมเงี้ย...ก็ไม่ได้ เพื่อนก็แบบ “มึงไม่ได้เว้ยยู่ มึงต้องปล่อยผมยู่ สไตล์มึงต้องปล่อยผมเท่านั้น” นี่...แล้วแบบ...ร้อนมาก “กูไหวล่ะมึง...มึงกูร้อนมาก”

แบบ...ไปส้นป่าข่อยเมื่อวานเนี่ย มัดผมก็โดนค่า เพื่อนด่าอะ “มึงไม่ใช่ชะยู่ ไม่ใช่ยู่ มันไม่ใช่ ปล่อย...ต้องปล่อยผมไปอีก ก็ปล่อยไป”

แบกรับใจกะ อยากทำตัวมีลักษณะพิเศษ (Character) ทำไมอะไรเงี้ย ก็ต้องแบกรับความรู้สึกชาวบ้านไปแล้วอะไรเงี้ย ยอมรับไปแล้วอะไรเงี้ยกะ

ก็แบบ...เคยจะไปสักขานะ แต่สักลายอื่น เพื่อนบอก “เฮ้ยไม่ได้ มึงต้องลายนี้ ถ้ามึงจะสักมึงก็ไปสักตรงอื่น” โอ้โห...ไม่ได้เลย กูจะทำอะไรที่มันพัฒนาขึ้นมาไม่ได้เลย กลายเป็นโปกฮาไปอีก...ตกลงดี

มันเหมือนกับว่า...ชีวิตเราแม่งไร้สาระ ชีวิตเราแบบ...ทำไมไม่คิดเรื่องที่มีสาระ ไม่รู้แบบ...ไม่หาอะไรให้มันสร้างสรรค์กว่านี้ มานั่งคิดแต่Luxeyของตัวเองเงี้ย...ตกลงมาก แต่ถามว่ามีความสุขไหม มีความสุขมากเลยนะ...

จากบทสัมภาษณ์ของกรณีศึกษาผู้ (นามสมมติ) พบประเด็นที่จะศึกษาคือ การรับสื่อ อิทธิพล หรือแรงจูงใจของการสักมาจากเพื่อน และจากหนังสือรอยสัก ประกอบกับมีปฏิสัมพันธ์ จากการพบปะสังสรรค์กับช่างสักภายในร้านสักอยู่เสมอ จึงเป็นผลทำให้ผู้สร้างอัตลักษณ์จากรอยสัก เมื่อมีรอยสัก กลับเป็นการตอบโต้อัตลักษณ์ที่ชัดเจน (Hardcore) ที่ไม่ใช่ความหมายที่ผู้ต้องการมากเท่ากับการถูกมองจากบุคคลอื่น โดยผู้กล่าวว่าตนมิใช่Hardcoreดังกล่าว ด้วยเหตุนี้ จึงสะท้อนให้เห็นถึงอัตลักษณ์ของผู้ว่า เราจะสามารถระลึกรู้ต่อตนเองได้ว่า “เราคือใคร” ก็ต่อเมื่อ มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวเรากับบุคคลอื่น ผ่านการมองตนเอง และคนอื่นมองเราในขณะนั้น ทั้งนี้ จึง เห็นได้ว่าเป็นการปฏิเสธการครอบงำวาทกรรมทางสังคม ที่กำหนดให้อัตลักษณ์จากรอยสักของผู้ เป็นHardcoreที่ไม่ใช่Hardcoreดังกล่าว

กรณีศึกษาที่ 3 รอยสักดอกไม้พลีไหว

กรณีศึกษาที่ 3 พี่น้ำเต้า (นามสมมติ) อายุ 33 ปี อาชีพรับราชการประจำมหาวิทยาลัยเอกชน แห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงใหม่ ภูมิลำเนาจังหวัดกรุงเทพฯ มีพี่น้องทั้งหมด 5 คน เป็นบุตรคนที่ 3 ใน ครอบครัว ตำแหน่งบริเวณที่สักได้แก่ ที่หัวไหล่ด้านซ้าย และที่เอวด้านหลัง

ภาพที่ 24 รอยสักลายดอกไม้ และเถาไม้เลื้อยของพี่น้ำเต้า

ที่มา: พจมาน นิตยใหม่

ความคิด ความเชื่อของบุคคลที่มีรอยสัก

รูปแบบของรอยสัก

ที่สักรูปแรกเป็นรูปดอกไม้ และใบไม้เป็นลายกราฟฟิคที่หัวไหล่ซ้าย สักเป็นอันเดียวกัน พร้อมกัน

ส่วนรูปที่สอง ก็มีที่หลัง คือสักทับรอยแผลผ่าตัด เป็นลายไม้เถา พวงเถาไม้เลื้อย เครือไม้ อะไรเงี้ยค่ะ ยาวประมาณ 10 ซม.

ความหมายของรอยสัก

ในความหมายของรูปแรกคือ เลือกดอกไม้เฉย ๆ เห็นมันเป็นดอกไม้ เมื่อก่อนจะเป็นคน หัว ๆ ยิงตอนสมัยเรียนในวัยเด็ก ในกลุ่มเพื่อนมีแต่คนเป็นทอม แล้วคนอื่นก็จะมองว่าเราเป็นทอม ไปด้วย ซึ่งมันไม่ใช่...ไม่ใช่เลย...เราเป็นผู้หญิง จึงอยากให้ดูเป็นผู้หญิงบ้าง ก็เลยเอ๊ย!...เอาลายดอกไม้ดีกว่า

ซึ่งถ้าเอาลายดอกกุหลาบ มันเห็นเยอะ มีแต่คนสักรูปดอกกุหลาบ พอเปิดหนังสือดู เปิดไปเปิดมา เอ๊ย!...อันนี้ดีกว่า มันดูแบบ...ไม่หวานเกินไปนัก แล้วก็ไม่ใช่หัวไปนัก แล้วดูเอ๊ย!...ไม่น่าจะเบื่อง่าย ๆ นะ เพราะว่ามันมีความเป็นเหลี่ยม เป็นมุมอย่างเงี้ยค่ะ (แล้วพื่อน้ำเต้าก็เปิดรอยสักให้ดูที่แขนเพื่อให้เห็นถึงความแตกต่างของลายที่อยู่ร่วมกัน) โดยช่วงสักรูปแรกนี้ พื่อน้ำเต้าบอกกับนักศึกษาว่าเป็นช่วงสักคนละคนกับช่วงสักรูปที่สองที่สักให้

รูปที่สองนี้คือ ไม่ได้เจาะจงว่าเอ๊ย!...จะต้องเป็นลายอะไร ให้Darell (ช่วงสักประจำกลุ่มพื่อน้ำเต้า) เค้าออกแบบให้เลย ว่าเนี่ย...กับบุคลิกเราเนี่ย น่าจะเป็นแบบไหนได้

เค้าสักออกมาแล้ว...รู้สึกว่ามันหวานมากเหมือนกันนะ มันดูเหมือนกับความอ่อนโยนอะไรอย่างงั้น

อืม...แล้วที่เค้าสัก คือเค้าไม่ต้องCopyลายลงอะค่ะ คนที่สองนี้...เค้าสักเลย (แฟนพื่อน้ำเต้าพูดเสริม “คือเค้าfree handเลยครับ เค้าเขียนลายร่างมาให้ดูว่าเอาประมาณนี้นะ เราก็ok. พออ. ป๊อบ! ก็ลง...ซัดเลย...ป๊าด! ออกมาลายเส้นเหมือนลือตดิ่ง 0.1อะ มันเล็กมาก อันแรกยังแบบ...เอามาทาบคือ พอให้Darellดู Darellยังบอก Oh...Shit!”

“แล้วรอยสักอันที่สองมันสำคัญยังงัยกับเรา” ผู้ศึกษาถาม

อืม...ดูแล้ว ตอนแรกก็ไม่ได้สำคัญมาก แต่คิดว่าเอ๊ย!...มันปิดรอยแผลเป็นแล้วทำให้เรามั่นใจขึ้น ถ้าถามถึงความสำคัญจริง ๆ ก็คือ มันสามารถทำให้เราไม่อายรอยแผลเป็น

แล้วอีกอย่าง เราชอบ เราชอบลายที่เค้าทำให้ คือมันพลิ้วดี รู้สึกว่าเออ...มันโชว์ได้มากกว่า รอยแผลเป็นนะ (ยิ้มปนเสียงหัวเราะอย่างมีความสุข)

เพราะว่าเราเป็นคนชอบใส่กางเกงยีนส์เอวต่ำ และชอบใส่เสื้อตัวเล็กที่ไม่ใช่เอวลอย เวลาเรานั่งอะ แล้วมันก็จะเห็นอะไรเงี้ย เราก็ไม่อยากให้คนอื่นเห็นรอยแผลเป็นเรา อืม...มีรอยสักอันนี้ มากี่เฮ้ย!...ดี

แต่ก็ไม่ค่อยโชว์หรือห่ออะ ไม่ได้ตั้งใจโชว์ แต่เพื่อได้โชว์ ก็เลยคิดว่ามันติดตัวเราอยู่แล้ว ก็เลยแบบ...ถ้ามันต้องได้โชว์ล่ะ หรือมันอยู่ ๆ มันต้องโผล่ออกมาอย่างเงี้ยล่ะ ทำยังไงคืออย่างเงี้ย เพราะว่าครั้งนึง เคยไปนั่งที่ไหนก็ไม่รู้อะคะ แล้วเพื่อนเห็น เฮ้ย!...เด้าเป็นไร มันเกิดคำถาม ทำไมถึงเป็นอันนั้น ทำไมถึงเป็นอันนี้

แต่พอเปลี่ยนมาเป็นรอยสักปั๊บ!...เฮ้ย!...เก๋ดี แล้วจากนั้นก็ไม่ได้ถามอีกเลย ทำให้เราตอบคำถามน้อยลง

“แล้วคิดจะสักเพิ่มอีกไหม” ผู้ศึกษาถามต่อ

ตอนนี้อยากสักเพิ่ม คือเก๋ๆ...ไม่เรียกว่าสักเพิ่มดีกว่า จะปรับแต่งลายอันนี้ละ...ตรงแขน ให้มันดูOk. ขึ้น

ซึ่งอาจจะใหญ่ขึ้นกว่านี้อีกนิดนึง ให้มันเป็นเรื่องเป็นราวขึ้นมาอีก อันนี้มันจะแบบ...ไม่อยู่ตรงกลางแขนด้วยเงาะ มันจะหันมาทางนี้ แล้วไบ้มันก็จะไม่เท่ากันอย่างเงี้ย อันนี้ไบ้คอก อันนี้ไบ้ข้ออย่างเงี้ย

“อันนี้ต้องรอช่างDarellหรือเปล่าคะ” ผู้ศึกษาถาม

“ใช่...” ตอบปนเสียงหัวเราะที่มันใจในฝีมือช่างสัก

“คือตอนนั้นเค้ามา...แล้วมาสักให้พี่ดู (เพื่อนในกลุ่มพื่อน้ำเต้า) เป็นรูปสิงโต แต่ตอนนั้นสิงโตยังไม่หล่อเลย พี่จะมาหล่อตอนเนี่ย!...ที่Darellสักแก้เพิ่มให้เนี่ย”

ตำแหน่งของรอยสักบนเรือนร่าง

ก่อนสักก็ดูมาก่อนว่าเป็นลายอะไร เป็นดอกไม้แน่ แต่จะเป็นดอกอะไร แล้วก็ตำแหน่งคือจะไม่สักที่อื่นเลย เอาที่ต้นแขนเนี่ยแหละ เพราะว่าจะปิดก็ได้ จะโชว์ก็ง่าย

ซึ่งรอยสักแต่ละลาย เราเป็นคนเลือก แต่ข้างหลังเนี่ย เราไปListให้เค้า แล้วให้เค้าถ่ายทอดรอยสักออกมาให้เรา

ผลกระทบจากรอยสัก

ก็คือผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่บางคนก็จะมองอีกแบบนึง อย่างที่เราเป็นอาจารย์สอนใช้ไหมคะ ลูกศิษย์มองเราก็แบบ เฮ้ย!..อาจารย์เก่าวะ ก็คือไม่เกี่ยวอะไรกันละ

เพราะเด็กสมัยนี้มันทำให้เราารู้สึกว่า...เค้าเปิด คุณสอนเราได้...นั่นคือคุณ แต่ชีวิตข้างนอกคุณจะไปที่ไหน คุณจะทำยังไง อันนั้นเรื่องของ คุณ...นั่นคือความคิดของเค้า เพราะฉะนั้น เราก็เลยไม่มีปัญหากับเด็ก...ว่าเด็กจะขาดความเคารพหรือเปล่า เวลาเห็นอาจารย์ที่สักเจ๊...ไม่มีเลย

แต่จะมีปัญหาเฉพาะกับผู้ร่วมงานที่เป็นผู้ใหญ่กว่า...แล้วมักมีคำถาม หรือมองเราในตอนแรกด้วยสายตาอีกแบบหนึ่ง...และมักจะแก่กว่าเราประมาณ 20 - 25 ปีเป็นต้นไป ถ้าเกิดแก่กว่านี้...ยิ่งมองเราใหญ่เลย...แต่ถ้าเกิดอายุไล่ ๆ กัน...เป็นพี่ชั้ 5 - 10 ปีอย่างเจ๊...เค้าจะไม่อะไรมา

อย่างเช่นมีตัวอย่างนี้...“สักทำไม มันไม่รู้สึกไหม” อย่างแรกเลย...ก็ผู้ใหญ่ที่เป็นผู้ใหญ่...ก็มักจะบอกว่าเราเป็นเด็ก...มีรอยสัก ถ้าเป็นผู้หญิงสัก...ก็เป็นผู้หญิงไม่ดีประมาณนั้น

แต่ถ้าเป็นอาจารย์ผู้ชายผู้ใหญ่ก็จะมองว่า...เฮ้ย!...เด็กนี่มันซ่า ชอบหาเรื่องหรือเปล่า...แต่ส่วนใหญ่อาจารย์ผู้ชายจะไม่ค่อยมอง...ส่วนใหญ่จะเป็นอาจารย์ผู้หญิงมากกว่า...ที่มองแล้วจะพูดออกมาเลย

ซึ่งเรื่องมันมีอยู่ว่า...ตอนนั้นไปประชุมกับอาจารย์ด้วยกัน...แล้วก็ไปได้เลือกอาจารย์ท่านนี้...ทำงานเกี่ยวกับเรื่องของวัฒนธรรม...โดยเฉพาะวัฒนธรรมล้านนา...แล้วบังเอิญ เราต้องไปประชุม...แทนน้องอีกคนหนึ่ง...ซึ่งเราเป็นอนุกรรมการของน้องเค้า...แต่น้องเค้าเป็นกรรมการ

แล้วบังเอิญว่า...น้องเค้าไปไม่ได้...เราก็เลยไปประชุมแทน...เราก็ใส่เสื้อที่มันเป็นแขนเหมือนแขนตุ๊กตา...แบบพอดีแขน...เวลาเราขม่อธิบาย...หรืออะไรมันก็จะค่อย ๆ ขึ้นมา...พอขึ้นมาตรงรอยสัก...ปั๊บ! “อาจารย์เค้าก็เดินออกมาจากหัวโต๊ะ...เดินมาเลย...แล้วก็ถลกแขนเสื้อเราขึ้น...เนี่ยอะไร...เธอเป็นอาจารย์คณะไหน”...เราก็คิดว่าไม่มีอะไรมา...เราก็บอกไปเต็มปากเต็มคำว่าเป็นคณะนั้น...คณะนี้จะพอเสร็จแล้ว... (แฟนพี่น้ำเต้าพูดเสริม “ไม่มีมิกติดิกขื่อไหนห้ามอาจารย์มีรอยสัก”)...ใช่...เพราะหัวหน้าภาควิชาเราก็ไม่ว่าอะไร...เพราะมันไม่เกี่ยวกับผลการสอน...และคุณภาพในการสอน

แล้วเราก็ไม่เคยโชว์ในที่สอน...เราจะโชว์ก็ต่อเมื่อ...เนี่ย...ชีวิตข้างนอกของเราเจ๊...อย่างเวลาเราไปสอน...เราก็จะรู้...เสื้อผ้าเราแต่ละตัวก็จะปิดแขน...บางทีก็ใส่แขนยาวเลย

“เค้าก็จะมาถลกขึ้นเลย...สายตา...และคำพูด...แล้วก็ริมฝีปากก็จะเหยียด ๆ...เราอะไรเจ๊”...เราก็ทำไมต้องทำอย่างงั้นนะ

เราก็ตอบตามสไตล์เลยว่า...“ก็ไม่มีความรู้สึกว่าต้องปกปิดนี่...ตอบเสร็จ...เค้าก็มอง...แล้วเราก็กลับไปนั่งโต๊ะ”...ระหว่างนั้นก็...รอกรรมการจนกระทั่งครบองค์ประชุมอะคะ...และระหว่างรอเค้าก็จิกกัดเราไปด้วย

“เรา...คะ...ทำมานานแล้วคะ...ตั้งแต่เรียนอยู่ปี 2 แล้วคะ”

“พ่อแม่เธอยังไง”

“ก็ไม่เห็นว่าจะไรนี่คะ...ไม่รู้สิ...ก็จะเดี๋ยวนะไรเลยนี่คะ”

แต่...แต่มีคำพูดแล้วว่า “อย่าทำเพิ่มอีกได้ไหม” เท่านั้นเอง

“ที่ทำมาก็Ok. แต่อย่าทำเพิ่มอีกได้ไหม”

“แล้วเค้าไม่ค่าเธอหรือ”

“ทำไมต้องค่าละคะ อะไอย่างเงี้ย ไม่ค่าละ เพราะพ่อแม่หนูคิดว่าหนูมีเหตุผลในสิ่งที่ทำ เค้าก็เลยมอง ก็เลยแบบ...หันไปคุยกับเพื่อนอาจารย์ท่านอื่น ๆ”

เรามองเห็นอาจารย์ท่านอื่น ๆ เค้าก็มอง แล้วเค้าก็ไม่ได้อะไรกับเราซักคน เค้าก็บอกเรา ทำนองว่า เค้าฟัง ๆ ไปเถอะอะไอย่างเงี้ย เพราะทุกคนเค้าจะรู้ว่าเราเป็นคนแบบไหนอะไอย่างเงี้ยละ

พอออกจากห้องประชุมเสร็จ อาจารย์ท่านนั้นก็เดินมาอีกว่า “เวลาสอนนะ เธอก็หัดปิด ๆ ชะบั้งนะ” ก็ไม่ได้พูดอะไร กำลังจะพูดแล้วเค้าก็พูด ๆ ๆ ๆ ไปจนกระทั่งไม่รู้จะตอบอะไร ก็ได้แต่ “ขอบคุณค่ะอย่างเดียว” (แล้วตามมาด้วยเสียงหัวเราะของพี่น้ำเต้า ที่ไม่คิดว่าจะมีคนลักษณะนี้เหลืออยู่บนโลกนี้)

พอมาเจอเราข้างนอกอีกครั้งหนึ่ง ทำงานให้เค้าเสร็จแล้วไงคะ เป็นกรรมการทำงานให้เสร็จ แล้วตั้งแต่นั้นมา “เค้าก็ไม่เคยใช้สายตา หรือปากที่จิกกัดอีกเลย เพราะว่าผลงานเราออกมาOk. จากนั้นมาเค้าก็ไม่เคยถามถึงเรื่องรอยสักกับเราอีกเลย”

“แต่ตลอดที่กว่างานจะเสร็จเนี่ย เราต้องไปประชุมกับเค้า 2 - 3 ครั้ง เค้าก็จะว่าเราเรื่องรอยสักเนี่ยตลอด”

อันนี้คือกรณีที่ใหญ่ที่สุด ที่มีความรู้สึก...มันอะไรนักหนา มันผิอะไรหนักหนา เพราะว่า เราไม่เคยมีปัญหาอะไรเลย หรือแม้แต่ตอนเรียนป.โท แล้วอาจารย์เค้าเห็นรอยสัก เพราะเราเล่นกีฬาด้วย เป็นบาสเกตบอลของมวก้าทีม.กรุงเทพฯใช้ปะคะ ก็เล่นเป็นทีมอะไอย่างเงี้ย ก็พออาจารย์เห็นรอยสักเสร็จแล้ว

“กิริติ...เธอสักด้วยหรือ”

“ค่ะ”

“อืม...ไม่น่าเชื่อ คนเรียบร้อยจะสักด้วย” นี่คือคำถาม...เกิดคำถามขึ้นในหัว “คนเรียบร้อยสักด้วย เอ๊ะ!...แสดงว่าคนที่สักก็ต้องเป็นคนไม่เรียบร้อยอะสิ

คำถามนี้มันถามมากไป แล้วเราไม่คิดว่าอาจารย์จะถาม ปราบกว่าอาจารย์บอก “เออ...ที่หลังอะ ขึ้นต้องเปลี่ยนมุมมองแล้ว” อันนี้คือ ดูเหมือนเค้ายอมรับอะ

“แล้วคิดจะลบรอยสักออกไหม” ผู้ศึกษาถาม

เคยคิด...เคยคิดอยู่เมื่อช่วงปลายปีที่แล้วอะคะ มีอยู่นิดนึงตรงรอยสักที่แขนเนี่ยละ เป็นรอยขาว ๆ นิดนึง ไปลองTestดูว่า จะลบออกได้ไหม ก็สามารถลบออกได้ แต่ต้องฆ่าลงไปหลาย ๆ ครั้ง

แล้วรู้สึกว่ “ทำไมอะ...ทำไมต้องลบด้วย ก็เลย...ไม่เอาละดีกว่า ดีที่testแค่นี้ เลยดูเหมือนดอกทานตะวันไปเลย”

สื่อ อิทธิพล หรือแรงจูงใจ

เพื่อนมีรอยสักเกือบทุกคน คือเราเห็นเพื่อนสักใจ เราก็เลยไปสัก เพื่อนคนนี้ก็คือ คนที่เวลารามองใคร เราก็อยากจะเป็นคนนั้นอะ ไรอย่างเงี้ย เป็นIdolของเรา

แต่ก็ไม่ใช่ว่าหมด เราจะเลือกIdolในแต่ละประเภท ในแต่ละเรื่องอะไรเงี้ย อืม...ซึ่งคนเนี่ย! รามองเค้าว่า เค้าเป็นตัวของตัวเองสูงมาก คือดูเค้าเป็นอิสระจังเลย เค้าชอบทำเนอะอะไรเงี้ย

คือถ้าจะพูดไปแล้ว มันก็เหมือนเป็นMotiveจากการเห็น คนที่เราเห็นแล้วเราชอบมาก ก็คือเพื่อนที่สักก่อนเราซัก 2-3 เดือนอะ เห็นเค้าสักมาแล้วอ้ย!...มันสวยเนอะ เออ...แล้วเราก็แบบ...ชอบ แล้วก็หาข้อมูลมาตลอด

ตอนไปสัก แฟนก็ยังทักอยู่เลย “เอาจริงหรอ มันเจ็บนะอะไรเงี้ย” เพราะว่าสักครั้งแรก แฟนก็ไปด้วยใจ ก็นั่งดู แล้วเราก็บอกแฟนไปว่า “สัก...สัก ทำ ง่ายๆ เงี้ย จะทำ จะเอา ง่ายๆ เงี้ย เจ็บก็สัก”

ซึ่งแฟนไม่มีอิทธิพลอะไรในการเลือกลาย เค้าดูเฉย ๆ แล้วก็บอก...เอาเลย สรุปแล้วคือ เราเลือกเอง พอเลือกเสร็จ ก็บอกแฟนไปว่า เอาอันนี้นะ เค้าก็บอกOk.

แต่จริง ๆ แล้วมันก็ไม่ค่อยเจ็บนะ “มีเลือดออกเนอะ” พี่น้ำเต้าถามแฟน “มีเลือดออก แต่ไม่เจ็บ มันจะแสบ ๆ แล้วแฟนพี่น้ำเต้าก็พูดเสริมต่อว่า

“คนที่ฝีมือไม่ถึงพอ จะลงเข็มสักทำให้เนื้อมันบอบช้ำ แต่คนที่ฝีมือจะสักแค่กวาดไปบาง ๆ ก็เสร็จแล้ว เหมือนรอยถลอกอะ เหมือนแแกมเราลอกเวลาโดนแดดอะ แล้วพอลายที่สองพี่เต้าเลือดไม่ออกนะ ู ๆ เหมือนจีไคลอะ เพราะลายอันแรก เนื่องจากอายุประสบการณ์ยังน้อย”

“แล้วทำไมถึงต้องการการสัก ไม่เพ้นท์เฮนน่า หรือเป็นอย่างอื่น” ผู้ศึกษาถาม

ถ้าเพ้นท์มันไม่ถาวร เราก็ต้องมาคอยเปลี่ยนมันไปเรื่อย ๆ แล้วเป็นคนที่ไม่ชอบเลือกอะ ตอนเลือกอะ มันยากอยู่แล้วใช่ปะคะ

แต่ต้องเลือกบ่อย ๆ เนี่ย ไม่ชอบที่จะต้องมาเลือกบ่อย ๆ หรือเปลี่ยนอะไรบ่อย ๆ มีความรู้สึกว่ เราก็ชอบอยู่แล้ว...ชอบการสักอะคะ

แล้วเวลาเห็นคนอื่นที่มีรอยสัก หรืออะไรเนี่ย เราชอบมองนะ ชอบมองว่าอ้ย!...เค้าสักลายอะไร...ทำไมเค้าคิดเป็นลายนี้อะไรเงี้ย ทำไมคนนี้ชอบลายนี้

จากบทสัมภาษณ์ของกรณีศึกษาพี่น้ำเต้า (นามสมมติ) พบประเด็นที่จะศึกษาคือ การรับสื่ออิทธิพล หรือแรงจูงใจของการสักมาจากเพื่อนภายในกลุ่มที่มีรอยสักแทบทุกคน ประกอบกับมี

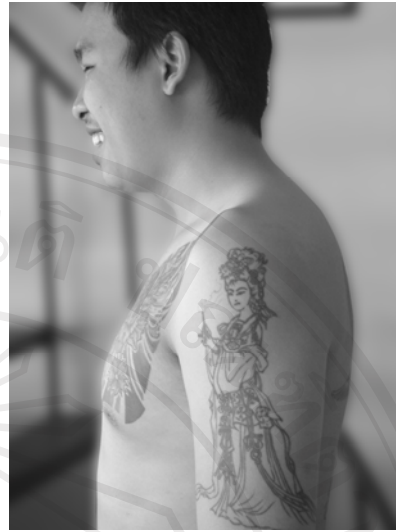
ความชื่นชอบในเรื่องรอยสัก จึงเป็นผลทำให้พื่อน้ำเต้าสร้างอัตลักษณ์จากรอยสัก โดยรอยสักนี้ พื่อน้ำเต้าใช้เป็นเครื่องมือในการต่อรองกับสังคม จากการถูกจัดกลุ่มเหมารวมว่าตนเป็นบุคคลเพศที่สาม หรือเรียกว่า “ทอม” ซึ่งพื่อน้ำเต้ากล่าวว่าตนเองเป็นผู้หญิง...ไม่ใช่ทอม ดังนั้น จึงใช้รอยสักเป็นสื่อในการต่อรองเพื่ออ้างอิงถึงความเป็นผู้หญิง โดยการสักลายดอกไม้ ใบไม้ และลายไม้เลื้อย ที่แสดงให้เห็นถึงความอ่อนหวาน อ่อนโยนจากรอยสัก อีกทั้งยังเป็นการต่อต้าน และปฏิเสธการครอบงำจากวาทกรรมทางสังคมที่ว่า ตนถูกตีตราว่าเป็นเด็กก๊วยจากการมีรอยสัก ขาดความเคารพนับถือในวิชาชีพบรรณาธิการ ดังนั้น พื่อน้ำเต้าจึงผันตัวเองเป็นนักวิชาการ เพื่อให้สังคมยอมรับที่ตัวตนมากกว่ารูปทางสัญลักษณ์รอยสัก ที่ถูกเปลี่ยนแปลงรูปจากการมีปฏิสัมพันธ์กับสังคม

กรณีศึกษาที่ 4 รอยสักที่ไม่สมบูรณ์ของลูกจ้างจำเป็น

กรณีศึกษาที่ 4 แบงค์ (นามสมมติ) อายุ 20 ปี กำลังศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงใหม่ ภูมิลำเนาจังหวัดเชียงใหม่ มีพี่น้อง 2 คน เป็นลูกชายคนเดียวของครอบครัว ตำแหน่งบริเวณที่สักได้แก่ บริเวณแผ่นหลัง, หน้าอก, หัวไหล่ด้านขวา และซ้าย

ภาพที่ 25 รอยสักลายมังกร, ปลาการ์ฟ, หงส์, คาบูกิ, ลายญี่ปุ่น, ดอกไม้ และผู้หญิงของแบงค์

ที่มา: พจมาน นิตยใหม่

ความคิด ความเชื่อของบุคคลที่มีรอยสัก

รูปแบบของรอยสัก

ผมสักลายมังกรเป็นรูปแรก ต่อมาก็เป็นลายปลาการ์ป, หงส์, ลานูกิ, ลายญี่ปุ่น, ดอกไม้ และผู้หญิง ในขณะเดียวกัน แบนซ์ก็ถูกขึ้นถอดเสื้อโชว์รอยสักที่มีลวดลายดังกล่าวปรากฏอยู่เต็มแผ่นหลัง, หน้าอก และที่หัวไหล่ทั้งสองข้าง แต่ทว่ารอยสักต่าง ๆ นั้น ยังไม่เสร็จสมบูรณ์ และในขณะที่โชว์รอยสัก ช่างสักที่อยู่ในเหตุการณ์พูดกับแบนซ์ว่า

“เฮ้ย!...ทุเรศ ๆ ไปโชว์เค้า...สักก็สักไม่เสร็จ”

จากนั้น แบนซ์เล่าถึงรอยสักรูปแรก ที่เป็นลายมังกรว่า “ผมสักตั้งแต่ประมาณอยู่ ม. 4 ไปกับพวกเพื่อน ๆ ซึ่งแต่ละคนก็จะชอบเรื่องรอยสักเหมือนกัน และเท่าที่จำได้ ผมเป็นคนสุดท้ายที่สัก”

แบนซ์ให้เหตุผลที่เลือกสักลายมังกรบนแผ่นหลังนี้ว่า “ผมชอบลายมังกร และด้วยความชอบ จากการสักลายมังกรที่เป็นรูปแรกนี้ จึงคิดที่จะสักเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ต่อมา จึงเป็นลายหงส์ เพราะอยากให้หงส์มันอยู่เหนือมังกร แต่พอสักแล้วปรากฏว่าลายมันคล้ายกัน...มันก็เลียดกัน”

ส่วนตำแหน่งของรอยสักบนร่างกาย แบนซ์เล่าให้ผู้ศึกษาฟังต่อไปว่า “มันเป็นพื้นที่ ๆ ก่อนข้างที่ลับที่สุด ซึ่งผมก็ไม่ค่อยได้โชว์ใคร ถ้าจะเปิดเผยก็เฉพาะตอนอยู่ที่บ้าน แล้วอีกอย่างมันเป็นพื้นที่ ๆ เราสามารถต่อลายได้เรื่อย ๆ ซึ่งผมเองก็คิดที่จะต่อลายอยู่แล้ว”

ตอนสักครั้งแรกแบนซ์บอกกับผู้ศึกษาว่า “ตอนแรกที่สัก ก็เจ็บเหมือนกันนะ แต่หลัง ๆ มา ก็จะเริ่มชินไปเรื่อย ๆ ก็จะไม่มีคัน ไม่มีอะไรละ แต่จะมีบ้างที่แบบว่า...จะเกร็ง ๆ อะ แล้วอีกอย่าง แบนซ์เคยสักมือมาด้วย ซึ่งตอนที่สักมือนั้น มันอยู่ช่วงระหว่างกลางของการต่อ และเพิ่มรอยสัก เป็น

ลักษณะแบบ...ลงน้ำมันอะไรอย่างเงี้ย ซึ่งมันเป็นความเชื่อ และเจ็บกว่าการสักเครื่องไฟฟ้า เพราะตอนที่สัก มันจะดึงเนื้อเราขึ้นมา เหมือนเราเอาที่หนีบมาหนีบตัวอะ” จากนั้น แบนก็พับแขนเสื้อขึ้น โชว์รอยสักน้ำมันที่หัวไหล่ และคอด้านหลัง

แล้วเล่าให้ผู้ศึกษาฟังต่อว่า “ลายที่คอ เป็นลายลิงลม สักเพื่อความว่องไว โดยก่อนสักเค้าให้ผมนำเหล้าขาวมา 1 ขวด บุหรี่ 1 ซอง และเงินใส่บาตร จากนั้น ก็สักเลย ออกมาเป็นลายลิงลม”

แต่การสักน้ำมันนั้น มีพิธีกรรม และการปฏิบัติตัวมากมาย ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับในแต่ละพื้นที่ของแต่ละท้องถิ่น ที่มีความเชื่อแตกต่างกันไป ซึ่งการปฏิบัติตัวของแบนในการสักน้ำมันครั้งนี้ ต้องถือศีล 5 และศีล 8 แต่แบนก็ไม่สามารถปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัดได้ ฉะนั้น จึงต้องอดคาถาอาคมที่กำกับไว้บนรอยสักให้ออกไปจากร่างกาย หรือที่เรียกว่า “การถอดของ”

รอยสักบนร่างกายของแบนในครั้งนี้ แบนก็บอกกับผู้ศึกษาว่า “ผมรู้สึกชอบนะ เพราะเหมือนเรามีอะไรติดตัวที่เป็นศิลปะบนร่างกาย ซึ่งผมเองสักในร่มผ้า จะมีบ้างที่ลายเส้นโผล่เลบออกมานิด ๆ แต่ก็ไม่มาก ส่วนใหญ่ไม่มีใครเห็นรอยสักของผม และผมก็ไม่คิดที่จะลบรอยสักออกด้วย”

ในกรณีของแบนนั้น จะว่าไปแล้ว รอยสักก็ไม่ได้ส่งผลกระทบอะไรมากมาย ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะรอยสักของแบนอยู่ในร่มผ้า ซึ่งจะเห็นได้ว่า ผ่านการไตร่ตรองมาก่อนแล้ว แต่แบนก็พูดถึงข้อเสียในการสักของตนเองว่า “จริง ๆ แบนก็อยากเป็นทหาร คือถ้ามีรอยสัก ก็จะสอบเข้าเป็นทหารไม่ได้ แต่ในใจผมคือ ทหารก็อยากเป็น เรื่องรอยสักก็ชอบ แต่ถ้าจะให้เลือก ผมเลือกรอยสัก”

สื่อ อิทธิพล หรือแรงจูงใจ

ผมดูจากหนังสือบ้าง คิดลายเองบ้างว่าเฮ้ย!..ตรงนี้น่าจะเป็นแบบนี้ละ ก็เอามาApplied บ้าง อะไรบ้าง เพราะส่วนมากรอยสักลายมังกรที่ออกมาจะเห็นเป็นแนวฝรั่ง ก็เลยรู้สึกว่ามันอาจดูจะเก๋เกินไป เพราะฉะนั้น รอยสักลายมังกรของผมจึงเป็นลายแนวญี่ปุ่น

ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงถามกลับไปทีแบนว่า ทำไมถึงชอบลายแนวญี่ปุ่น “ก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่เห็นลายญี่ปุ่นที่เค้าสักกันจะลงเงาสวยนะ เน้นเงา เน้นมิติอะไรอย่างเงี้ย”

รอยสักกับการสร้างอัตลักษณ์บนเรือนร่าง

ก่อนที่ผมจะสักพ่อเคยพูดว่า “ถ้าสักแล้ว ไม่ให้เข้าบ้านนะ” แต่ผมก็ไปสัก ซึ่งพ่อก็รู้ว่าผมไปสัก จนมาวันนึง พ่อไปเห็นรูปถ่ายของผมที่มีรอยสัก แล้วพ่อก็มาคุยที่ตัวผม ผมก็เอ้อ!...เอารอยสักให้พ่อดู พ่อก็บอกว่า “ไปสักมาทำไม”

“แต่พอกับแม่ก็Ok. ก็มีบ่น ๆ บ้าง ซึ่งแตกต่างจากน้อง...ขานี้จะไม่ออกเสียง เพราะอายุเราห่างกันประมาณ 14 ปี ก็เลยยังไม่ค่อยรู้เรื่องอะไร”

“ส่วนเพื่อน ๆ ก็มีแต่মনะ...ว่าลงเส้นคืออะไรอย่างเงี้ย” จากนั้น ผู้ศึกษาจึงถามต่อว่า คิดจะสักเพิ่มขึ้นอีกไหม แเบงค์ตอบกลับมาว่า

“ตอนนี้ต้องลงสิ...ลงอะไรต่อให้เสร็จก่อนครับ แล้วจากนี้ไปก็ไมรู้เหมือนกันว่าจะรูปร่างอะไร แต่คิดเอาไว้ว่า...จะลงลายที่ต้นขาทั้ง 2 ข้าง”

ในปัจจุบัน คนทั่วไปมีมุมมองต่อผู้ที่มีรอยสักว่าเป็นคนไม่ดี ไม่น่าคบ จี้คุก จี้ตาราง ฯลฯ ในฐานะที่เบงค์มีรอยสัก คิดยังงัยกับตรงนี้ ผู้ศึกษาถาม

“รู้สึกว่าการไม่น่าจะพูดอย่างนั้นนะ ถ้ามีคนมาว่าผม ๆ เถียงอยู่ละ ก็อธิบายให้เค้าฟังว่าช่วงนี้เค้าสักกันเพราะอะไร...เพราะชอบ บางคนตามเพื่อน หรือบางคนคิดว่าสักแล้วจะมีราศีอะไรเงี้ย มันแล้วแต่คนชอบมากกว่า บางคนเค้าก็เข้าใจ บางคน...ก็ไม่เข้าใจ และบางคนก็ยังยืนยันคำเดิมว่า “ไอ้นี่สัก...ต้องพึ่งออกมาจากคุกแน่ ๆ” ซึ่งก็ยังไม่มีการมาพูดแรง ๆ กับผมนะ แต่เค้าจะมองว่า...นี่ตัวเหี้ยอะไรเนี่ย”

“เพราะรอยสักของผมมันยังไม่เสร็จไง บางที...ก็มึนคิดบ้างนะ อย่างบางคนเค้าสักมาดีสักมาแบบ...สวยสวย...ไอ้ของผมมันยังดูเข็ป ๆ อยู่เลย มีลงเส้น ลงสีบ้างอะไรเงี้ย

แต่พอผมไปเห็นคนที่แบบ...เฮ้ย!...มันสักแบบ...เส้นมันละอะ มันไม่ต่อกันนะ เส้นมันใหญ่ เส้นห่างกันอะไรเงี้ย สักมือนักกันบ้างอะไรเงี้ย”

“ซึ่งผมจะรู้สึกแตกต่างนะ ถ้าเจอคนที่มึนรอยสักดีกว่า หรือต่ำกว่าผม” และเบงค์อธิบายถึงความแตกต่างตรงนี้ว่า “ต่างตรงที่...ถ้าผมเจอคนที่สักแย่กว่าผม และต่ำกว่าผมใช่เมะ ผมก็เออ...ดีเนอะ...รอยสักก็ยังสวยกว่าอะไรเงี้ย “อย่างไอ้หนูแม่ง...เส้นอะไรก็ไม่รู้ คุณมันจะเลือนอะไรเงี้ย”

และอย่างถ้าผมเห็นคนที่สักสวยกว่าอะไรเงี้ยก็จะ “เมื่อไหร่จะสักได้อย่างนั้นมั้งว้า!...เพราะรู้สึกเหมือนเราจะด้อยอะ ก็ด้อยทั้งการเงิน ด้อยทั้งเวลาที่จะมาสัก”

ถ้าบางคนหน้าตาดี สักสวย แต่อยู่ข้างภายในไม่มีใครเห็นมันก็ดีใจ แต่ว่าบางคนหน้าตาดี สักสวย แต่พอเห็นรอยสักแล้วไม่น่าสักเลย เพราะรอยสักมันจะเปลี่ยนบุคลิกคน

อย่างรอยสักของเบงค์อะ คือถ้าคนอื่นเห็นก็จะบอกว่า “ตัวก็ดำ อ้วนก็อ้วน ยังสักอีก...ไอ้เนี่ยเลือนวะ” แต่อย่างพวกคนหล่อ ๆ สวย ๆ ขาว ๆ หมวย ๆ สักปั๊บ!... “ไอ้เนี่ยแม่ง...ร้ายนะเนี่ย” ซึ่งก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมถึงไปสัก แต่เค้าคงคิดเหมือนผมก็ได้ คืออาจจะชอบรอยสักอะไรเงี้ย

ถ้าถามว่ารอยสักของผมช่วยส่งเสริมให้ดูดีขึ้นไหม...ผมว่าไม่นะ คือผมจะดูเรื่องของความเป็นตัวเรามากกว่าที่อยากจะทำอะไรก็ทำ อย่างรอยสัก...ผมชอบ...ผมก็สัก แล้วก็สักเพิ่มไปเรื่อย ๆ

มันก็ดูได้ถึงเรื่องพัฒนาการของรอยสักด้วยนะ คือพอสักเสร็จแล้วมันก็ออกมาสวยอะ ก็เลยสักมาเรื่อย ๆ ได้เห็นขั้นตอนของมันอะไรเงี้ย

แต่ในการลดค่าเนี่ย...มีอยู่ครั้งหนึ่ง คือบ้านผมอยู่ตีนถ่อไร่แม่ ขयरถอะไรเงี้ย ก็ไปช่วยพ่อล้างรถ แล้วผมก็ใส่ชุดอย่างเงี้ย เสื้อยืด กางเกงขาสวมส่วนใหญ่ ๆ ซึ่งบางคนที่จะไม่ออกเหมือนกันนะว่าเป็นลูกเจ้าของไร่เปล่า เพราะผมก็ไม่ไปร้านไง

แล้ววันดีคืนดีผมไปช่วยพ่อล้างรถ พอถอดเสื้อ...ก็เรีบร้อย...เสร็จเลย มีลูกค้าตะโกนมาข้างหลังว่า “น้อง!...ทำงานได้เงินเดือนเท่าไร”

ผมเนี่ย...เลยถูกเปลี่ยนสถานะไปเลย แล้วผมก็เนียนตอบกลับไปว่า “อ้อ!...ผมเป็นลูกจ้างครับ” คือเค้าอาจจะแอบไปถามพ่อก็ได้ว่า เอ้ย!...เด็กไปติดลูกที่ไหนมา เพราะเค้าเห็นรอยสักผมไง เค้าก็จะมองผมไม่ดีละ

พอก็เลยมาบ่น ๆ ผมว่า...ไปสักทำไมอะไรเงี้ย เพราะลูกค้ามาถามพ่อว่า “ผมไปติดลูกมาหรือ” ด้วยเหตุนี้ พ่อก็เลยบอกผมตั้งแต่แรกว่าอย่าไปสัก

คือผู้ใหญุ่มักจะเป็นอย่างเงี้ย เค้ายังฝังอยู่กับอะไรเก่า ๆ ว่าถ้ามีรอยสักก็จะถูกมองว่าเป็นคนไม่ดี แต่เดี๋ยวนี้นะ...ผู้คนเริ่มเปิดพื้นที่ให้กับคนเหล่านี้เยอะขึ้นนะ แล้วคนก็เริ่มสักกันเยอะขึ้นเรื่อย ๆ ก็ยังมีแต่คนรุ่นเก่า ๆ อะ ที่ยังมองคนที่มีรอยสักไม่ดี คนรุ่นใหม่ก็คงเฉย ๆ และอาจมีบ้างบางส่วนที่น่าจะยังAntiคนที่มีรอยสักอยู่

โดยส่วนตัวผมมีรอยสักก็รู้สึกต่างจากคนที่ไม่มียรอยสักนะ นั่นอาจเป็นเพราะรอยสักผมมันอยู่ในร่มผ้า คือใส่เสื้อผาก็ไม่มีใครเห็นรอยสักผมแล้ว

แล้วผมก็ไม่รู้สึกเปลี่ยนไปเมื่อผมมีรอยสัก ส่วนคนอื่นที่มีรอยสักเหมือนกับผม ผมก็ไม่ได้รู้สึกว่าเค้าเป็นพวกเดียวกับผมนะ คือไม่ใช่เพราะไม่รู้จักกัน แต่ถ้าเจอกันในร้านเหล้าเวลาไปดื่ม เค้าก็จะเข้ามาทักว่า...ไปสักที่ไหนอะไรเงี้ย ซึ่งเราก็ก็นำไปว่าเออ...ไปทำที่นั่น ที่นั่น อะไรอย่างเงี้ย

แต่อาจมีบ้างที่รู้สึกว่า...เค้าเหมือนกับผมตรงที่สักเหมือนกันอะ แต่ถ้าสักเลอะเทอะก็จะไม่เหมือนละ

แล้วยังคนอื่นที่มีรอยสัก แล้วรู้สึกว่าผมเป็นพวกเดียวกับเค้าไหม...ก็ไม่แน่ ไม่รู้สึกว่าเป็นพวกเดียวกันเลย แต่แค่มีรอยสักเหมือนกันเท่านั้นเอง

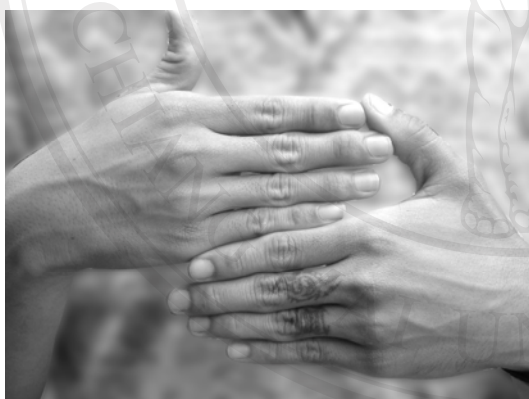
จากบทสัมภาษณ์ของกรณีศึกษาเบงค์ (นามสมมติ) พบประเด็นที่จะศึกษาคือ การรับสื่ออิทธิพล หรือแรงจูงใจของการสักมาจากหนังสือรอยสัก และมีความชื่นชอบในเรื่องรอยสัก จึงเป็นผลทำให้เบงค์สร้างอัตลักษณ์จากรอยสัก เมื่อมีรอยสัก เบงค์ถูกเปลี่ยนสถานะทางสังคม โดยความเข้าใจผิดของลูกค้าที่มาพบรอยสักบนร่างกายของเบงค์ ด้วยเหตุนี้ จึงเห็นได้ว่าการสร้างอัตลักษณ์

จากรอยสักของเบงต์ถูกลดคุณค่าทางรูปสัญลักษณ์ (Sign) ที่ปรากฏบนร่างกายผ่านสายตามุคคคนอื่น ๆ ดังนั้น ความหมายของรอยสักอาจมีความคงที่ปรับเปลี่ยน หรือแม้กระทั่งเปลี่ยนแปลงรูปไป ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ทางสังคมเป็นหลัก ซึ่งจะเห็นได้ว่า อัตลักษณ์จากรอยสักที่ถูกเปลี่ยนแปลงรูปนี้ ได้มาจากสังคมที่ถูกครอบงำจากวาทกรรมที่ว่า หากบุคคลใดมีรอยสักจะถูกกล่าวว่าเป็นคนไม่ดี จี๋ลูก จี๋ตาราง ไม่น่าคบ ฯลฯ เป็นต้น

กรณีศึกษาที่ 5 รอยสักที่ถูกหยิбыื่นจากคนอื่น หรือตัวเรา โดยตัวเรา

กรณีศึกษาที่ 5 โจ (นามสมมติ) อายุ 27 ปี กำลังศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐบาลแห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงใหม่ ภูมิลำเนาจังหวัดนครราชสีมา มีพี่น้อง 2 คน เป็นลูกชายคนเดียวของครอบครัว ตำแหน่งบริเวณที่สักได้แก่ ที่นิ้วมือ และที่ขาข้างขวา

ภาพที่ 26 รอยสักลายกราฟฟิค และลายที่ผสมผสานสร้างสรรค์ขึ้นเองของ โจ

ที่มา: พจมาน นิตยใหม่

ความคิด ความเชื่อของบุคคลที่มีรอยสัก รูปแบบของรอยสัก

รอยสักแรกเริ่มที่นิ้วมือ สักโดยตัวผมเอง เป็นลายกราฟฟิค ตอนนั้นผมอายุ 15 ปี ต่อมาสักที่ขาข้างขวา โดยมีเพื่อนเป็นคนสักให้ก่อน จากนั้นผมก็มาสักเพิ่มเอง แล้วก็ต่อด้วยช่างสัก แต่จะมีโครงการเก็บรายละเอียด และสักเพิ่มเติม

โดยโจอธิบายต่อว่า “ตำแหน่งที่จะสักเพิ่มนี้คือบริเวณแผ่นหลัง ส่วนลายที่จะสักคิดว่าน่าจะเป็นลักษณะคล้าย ๆ งานThesisผมอะ และบางทีอาจจะดบลายญี่ปุ่นลงไปด้วย เช่น พวกคลื่น

น้ำ, ใบไม้อะไรอย่างเงี้ย แล้วก็จะมิลงเงา...ปิดเงาด้วย สีที่สักจะใช้สีดำเพียงอย่างเดียว ซึ่งบางครั้งอาจจะมิลงHighlightสีขาว เพื่อคัดฟอร์มให้มันคมขึ้น”

ความหมายของรอยสัก

ตอนที่สักลายมังกร โจ้เล่าให้ผู้ศึกษาฟังว่า “มันเป็นเรื่องของConcept และการวาง Compost คือที่เลือกเป็นลายมังกรเพราะจะให้มันทะลุออกมาจากขาไข่ปะ เหมือนเวลาใส่กางเกงขาสั้น แล้วมันก็จะเห็นลวดลาย ซึ่งขนาดของมันอยู่ที่ 7 - 8 ซม.ของรัศมีรอบนอก คือประมาณว่าจะให้มันทะลุออกมาจากขา แล้วต่อมาก็มาเติมให้มันเข้าไปฝั่งทางด้านในของขา และให้หางมันโผล่มาทางนี้อะไรอย่างเงี้ย”

แต่ลวดลายมังกรมิได้จบลงเพียงเท่านี้ โจ้อธิบายต่อว่า “คือผมก็เพิ่มเติมลาย...เพราะมันแก้ไขไปเรื่อย ๆ ไง อย่างนั้น ๆ สักก็ตายไปไข่ปะ พอสเก็ตได้...ก็เอามาใส่ฝั่งนี้ คือเติมไปเรื่อย ๆ เช่น ในรอยสักตอนนี้ก็จะมีรูปหัวกะโหลกอันนี้ แล้วก็งานdrawingของผม และลายญี่ปุ่นที่มีลักษณะของลายเป็นนักรบกำลังเชือดคอปีกาจ”

ซึ่งโจ้พูดถึงความหมายของรอยสักดังกล่าวนี้ว่า “ตอนแรก ๆ ไม่มีความหมายอะไรเลย จะมีก็แต่ลายมังกรเพียงลายเดียว แต่หลัง ๆ มานี้ก็เริ่มคิดละ”

เมื่อถามถึงความสำคัญของรอยสัก โจ้กล่าวว่า “สำคัญนะ...คือเพราะลายมันลงตัว จึงทำให้ผมภูมิใจ แบบว่า...กระหยิ่มน้อย ๆ ในใจเวลามีคนมอง หรือว่าอะไรอย่างเงี้ย คือมันทำให้รู้สึกมั่นใจยิ่งขึ้นในบางปรากฏการณ์ ซึ่งเหตุที่สักเป็นเพราะเพื่อความสวยงามมาก่อน”

ตำแหน่งของรอยสักบนเรือนร่าง

“เริ่มจากรูปแรก ทำไมต้องเป็นที่นี้” โจ้พูดตอบมาด้วยสีหน้าที่เต็มไปด้วยเสียงหัวเราะว่า

“นิ้วเหอ...นิ้วนี้วี๊ด!...”

“คือจริง ๆ ตอนแรกกะว่าจะสักแบบ...ไหน ๆ จะสักทั้งทีก็ให้มันเห็น ๆ ไปเลยใจ

...เออ...ก็เลยล่อนิ้วซะเลย”

“แต่พอโตขึ้นมาเรื่อย ๆ แล้วเม่งเริ่มมาคิดว่า...บางทีก็ดูไม่ค่อยดี เพราะมันเห็นชัดไปหน่อย แบบว่าเวลาไปเจอผู้ใหญ่อะไรเงี้ย เช่น ตอนไปบวช ไปอะไรเงี้ย แล้วแบบ...ตัวลายไปซะงั้นนะ คือแค่ขาก็ลายพอแล้วอะ แต่ที่สักตรงขานี้ตั้งใจให้อยู่ตรงขาละนะ เพราะว่าตำแหน่งนี้เม่ง...แบบ...เค้าไม่ค่อยสักกันนะ คือมันเป็นตำแหน่งที่Conceptมันดูเท่ ๆ อะ เช่นแบบ...สักที่นิ้วอะไรเงี้ย ตามข้อต่าง ๆ ได้ข้อมืออะไรเงี้ย” จากนั้นผู้ศึกษาจึงถามต่อไปว่า...ทำไมเค้าถึงสักตรงส่วนนี้กัน

“มันเจ็บไป...แล้วมันก็ดูโง่ง ๆ ค่ะ...ก็เลยอยากสัก ก็หาCompost ที่มันสวย ๆ แต่ถ้ามีเยอะไปมันก็จะเลอะเทอะอะ” ส่วนตำแหน่งที่โจสักตรงขาโจเล่าว่า

“ช่วงแรก ๆ ตอนที่ผมสักตรงขาใหม่ ๆ ตำแหน่งนี้ยังไม่เป็นที่นิยมสักกัน ส่วนมากตอนนั้นเค้าจะนิยมตำแหน่งของผู้ชายไทย ผู้หญิงไทยที่สักกัน เช่น บริเวณหัวไหล่ ฉะนั้น ด้วยเหตุที่เค้านิยมสักบริเวณหัวไหล่กันมาก ผมจึงเลือกที่จะแตกต่างโดยการสักที่ขา”

แล้วตอนที่สักโคตรเจ็บอะ...แต่ก็สัก...คือเค้าเรียกอาการนี้กันว่า “การติดเข็ม” ซึ่งมันเป็นคำพูดของช่างสักที่เค้าพูดกันอะนะ

คือประมาณว่า...รู้แล้วว่ามันต้องเจ็บขนาดไหนอะใช่ปะ...มันก็พร้อมที่จะทำใจทนได้...อย่างผมสักตัวผมเองก็เออ...อาจไปเจอลายที่ต้องการสัก ก็สักเพิ่มเติมลายไปเรื่อย ๆ อะไรเงี้ย แต่สักที่หลังคราวนี้ว่าจะไปที่ร้านเลยอะ เพราะงานมันละเอียดมาก คือรูปแบบมันเป็นFigureคนที่มีรอยสัก...แล้วบนFigureคนนี้ก็จะมีFigureตัวเล็ก ๆ ที่กำลังไต่ขึ้นไป มีลักษณะท่าทางหันเข้า หันออก ซึ่งบนFigureตัวเล็ก ๆ นี้ก็มีรอยสักอะไรเงี้ย...ค่อนข้างละเอียด

สื่อ อิทธิพล หรือแรงจูงใจ

“มาจากนี้เลย...นักร้องฝรั่ง...คือเห็นแล้วแม่ง...แบบ เฮ้ย!...พวกไอ้เหี้ยนี่แม่ง...เท่หะ พวก Red hot, Green day...อะไรเงี้ย แล้วก็เห็นปู่สัก...รูปทรงมันคล้าย ๆ ลายกราฟฟิค เห็นครั้งแรกแล้วแบบ...โคตรโคตรเลยอะ”

“แล้วตอนที่สักนิ้วผมฟังเพลงแนวเซฟวิเมลทอลล์ คือส่วนใหญ่คนดนตรีเพลงแนวนี้นะเค้าก็จะสักกัน ผมก็เลยมีชะหน่อย...” โจกล่าวด้วยสีหน้าอันอมยิ้ม และกล่าวต่อมาว่า “เพราะมันดูแบบว่า...เซฟวิ...หนักแน่นอะไรเงี้ย”

โดยลายที่สักโจกล่าวว่า “ลายที่คิดเองสักเองมี 4 ลาย แล้วที่คิดเองแต่ให้คนอื่นสักให้มี 2 ลาย...ก็ไปดูแบบอะแหละ...แล้วก็เอามาAdaptอีกครั้ง”

จากนั้นโจเล่าถึงเหตุของการสักจนเต็มรอบขาครั้งนี้ว่า “ตอนสักเพื่อนมันก็มีแนะนำนะว่า”

“เฮ้ย!...ว่าแม่ง...มันจะเต็มขาแล้วนะเว้ย!...” เพราะตอนแรกลายมันจะครึ่ง ๆ กลาง ๆ ใช่ว่ามันก็บอก...

“เฮ้ย!...กว่าแม่ง...น่าจะเต็มขาคะ...รอบเลยดีกว่า...”

แล้วเพื่อนส่วนใหญ่ก็จะมียอยสักกัน เพราะมันก็จะมาจากผมนี่แหละ คือผมเป็นช่างสักให้มันไป

มีกันแทบทุกคนอะ...ที่รู้จักกันมา เริ่มจากสักมือ (การลงเข็มด้วยมือ) ที่นิ้วผมก่อน จากนั้นก็พัฒนาเครื่องกันขึ้นมาโดยใช้มอเตอร์ทำขึ้น

ซึ่งวิธีการสักมือของโจ โจบอกกับนักศึกษาว่า “อันแรกเลยนะ...มีมอเตอร์...มอเตอร์ของเล่นอะ...มอเตอร์ดำแดงจากพวกรถทามิย่าอะ แล้วก็พวกข้างในปากกา พวกหัวปากกาหัวเหล็กตราม้าอะ ที่รูหนึ่งหัวมันจะเป็นเหล็ก แล้วตัวมันเป็นพลาสติกสีน้ำเงิน...ก็เอามาตะไบบีหัวให้มันเล็ก ๆ

ซึ่งไอตัวเนี่ย!...เป็นกระบอกมัน ก็เอามาแต่ง...เลือนปากมันใช่ปะ...แล้วบีบหัวมันเข้าไปเพื่อที่จะให้มันเป็นเส้น”

“ส่วนหมึก...ก็หมึกนี้เลย หมึกจีนนี้แหละ หมึกจีนมั่ง...ลื้อมดั่งมั่งอะไรเงี้ย...”

ดังนั้น นักศึกษาจึงถามต่อว่า แล้วหมึกมันส่งผลยังไงกับตัวเราไหม

“ไม่นะ...แต่ถ้าลื้อมดั่งสีแดงอะ...ส่วนใหญ่จะแพ้” แล้วอันนี้หมึกอะไร นักศึกษาถามแล้วชี้ที่ขาโจ

“อันเนี่ย...หมึกจีน...แล้วก็หมึกสัก ที่ขานเนี่ย...ผสมมากเลย หมึกจีน, ลื้อมดั่ง แล้วก็หมึกสัก 3 อย่างเนี่ยแหละ ซึ่งมันคิดเหมือนกันนะ แต่จะมีจางก็หมึกจีน แต่ถ้าลื้อมดั่งจะเข้มกว่าหน่อย”

และโจอธิบายถึงวิธีการสักมือ โดยใช้เข็มเย็บผ้าสักให้นักศึกษาฟังว่า “สักมือโดยมาก เอาเข็มเย็บผ้า หรืออะไรก็ได้ ลวดก็ได้ ปลายมีดก็ได้ อะไรที่มันแหลม และคมอะ เพื่อที่จะให้น้ำหมึกมันลงไปในรอยแผลที่เราทิ่มเข้าไป หรือถ้าเป็นเข็มเย็บผ้าใช้เมะ ก็ต้องมาขัดกระดาษทรายที่เข็มก่อน คือให้เข็มมันมีTextureไป เพราะเข็มมันเคลือบมาใช่ปะ...มันจะไม่ค่อยคม”

“แต่เข็มเย็บผ้าเค้าจะใช้ 3 เข็มนะ...แล้วเอามารวมกัน ซึ่งมันก็จะมิช่องว่างไว้เป็นที่ขังหมึกอะ หรือไม่ก็เอาให้มันดำไปเลย”

ด้วยวิธีการดังกล่าว โจเล่าว่า “เคยทำ...เอาสายกีตาร์มาสักก็เคย...ปัดปาด” และชี้ไปที่นิ้วตัวเองแล้วพูดต่อไปว่า

“ลายเนี่ย!...เอาสายกีตาร์สาย 1 อะสัก” จากนั้น โจพูดพาดพิงถึงที่มาของเหตุที่นำสายกีตาร์มาสักว่า

“ไอ้เหี้ยกรแหละ (เพื่อนโจ) แม่บอกร...ได้ เทห์อะ...นักดนตรีไอ้เหี้ย!...เอาสายกีตาร์นี้แหละสัก จากนั้นเมื่อผมสักเสร็จ ผมจึงใช้สายกีตาร์ที่มันบอกรสักให้มันด้วย”

รอยสักกับการสร้างอัตลักษณ์บนเรือนร่าง

พอมีรอยสักรู้สึกว่าร่างกายเราดูเลอะเทอะขึ้น บางทีไปอาบน้ำพุร้อน ก็รู้สึกว่ามันจะโคตรเด่นเหลือเกิน เพราะตอนลงอ่างน้ำต้องใส่กางเกงขาสั้น

แต่บางครั้งก็รู้สึกไม่ค่อยดีนะ เวลาไปกับผู้ใหญ่ หรือเวลาที่ต้องเปลี่ยนเสื้อผ้าเวลาอยู่บ้านอะ คือมีรอยสักมันแตกต่างอยู่แล้วละ

ประการแรกก็โดนค่าอะ ที่บ้านก็ด่ามาเนี่ย...แต่หลัง ๆ มา ค่าก็ไม่ด่าละ...ชักชินละ แต่เวลาไปนั่งกินข้าวกับแม่ เหมือนต้องหาอะไรมาปิดขาไว้อะ คือเวลากินข้าวอะเนอะ แข้งขาทำได้ใจเดียว แกะกินข้าวไม่อร่อย ก็ต้องหาอะไรมาปิด เพราะแม่ผมไม่ค่อยชอบ

แต่พอสักแล้วรู้สึกคนมองผมเยอะขึ้นนะ เวลาใส่กางเกงขาสั้นสาว ๆ ก็จะทำหน้าอี...เยอะขึ้น เพราะตอนนั้นผมเคยติดไฟแดงอยู่แล้วแม่...ทำหน้าที่อะ หันไปนี่แม่...มอง โหหอย!...ประมาณว่า...มึงไปทำอะไรมา...แม่สักเยอะ

ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงถามว่า พอสักแล้วรู้สึกคนที่มียรอยสักด้วยกันเป็นพวกเดียวกับเราไหม “มีบางคนนะ แต่ว่าแต่Senseอะ”

บางคนมันก็จะเข้ามาคุย บางคนมันก็จะเหล่ ๆ กัน เหล่แบบ...ประมาณว่า ถ้ามันสักเยอะกว่าคงเหล่รอยสักผมว่าแม่น้อยนิค

แต่ไม่รู้ละ นี่คือความรู้สึกส่วนตัวของผม ถ้าผมเห็นมันสักเต็มตัวก็ดีใจกับมันอะ อย่างเวลาสงกรานต์อะไรเงี้ย ก็จะแม่...ถอดเสื้อกันเดิน

ถ้ามีโอกาส ถ้ามารยาทมันดีก็เออ...นั่งคุยกัน ประมาณว่าแนวเดียวกันอะอะไรเงี้ย ซึ่งผมเองคิดว่าคนอื่นที่มีรอยสักก็น่าจะคิดว่าผมเป็นแนวเดียวกับเค้าละ เพราะส่วนมากก็จะคุยกันถึงลายสักว่าลายนี้แม่...สวยอะ เส้นแม่ใช้ได้นี้หว่า...ยุ่นจำเลยนี้ (ลายญี่ปุ่น) หรือไม่กี่อันแม่...สักช่วยแตกคือจะคุยงานสักกันก่อนแยกย้ายกันกลับ

ครั้งแรกที่ ๆ บ้านเห็นรอยสักผม ก็เห็นที่นิ้วตอนไปขับรถ แล้วเป็นช่วงที่ต้องเข้าเกียร์ไง คือปกติเวลากินข้าวค่าก็ไม่ได้สังเกตหรอก คือผมก็หาอะไรมาปก ๆ ใ้มันเนียน ๆ

แต่ก็ไม่ได้ปกปิด พอเค้าเห็นค่าก็บ่น แกก็บอกว่า “อย่าไปสักมาอีก” แล้วผมก็ไปแอบสักที่ขา

และที่เลือกสักที่ขาเพราะเวลาใส่ผ้าเช็ดตัวแล้วมันปิดได้พอดี แล้วตอนช่วงนั้นผมมาเรียนที่เชียงใหม่ก็เลยเพิ่มมันไปเรื่อย ๆ เพราะไม่ได้อยู่กับครอบครัวแล้วไง...ไม่ได้เจอกัน

พอกลับไปบ้านอีกทีก็เห็นที่บ้านอีกว่า “ไปสักทำไมมันเลอะอะไรเงี้ย” ผมก็...โอยยย!...ไม่เป็นไรหรอกแม่ มันอยู่ในร่มผ้า นี่ขนาดอยู่ในร่มผ้านะ...ที่บ้านนะ

แต่พอผลการเรียนออกมามันOk.แกก็Ok. ก็เลยบอกว่า เรื่องเรียนกับเรื่องสักมันไม่เกี่ยวกัน มันคนละอย่าง เรื่องสักนี่มันความชื่นชอบเฉพาะตัว ก็อธิบายให้แกฟังว่าคนที่สักไม่ใช่จะเลวร้ายกันทุกคน เพียงแค่ถ้าคนที่มียรอยสักเยอะมันก็จะดูน่าเกรงขามเฉย ๆ คือภาพที่แม่มองคนมียรอยสักจะดูแบบเถื่อน ๆ อยู่นะ

แล้วที่บ้านผมมีลูกคนนึง แต่แกอยู่ต่างจังหวัด แกจะเคร่งเครียดกับพฤติกรรมผมมาก อย่างผมจะหุนี้ ผมโดนตบเลยนะ ถ้าแกมาเยี่ยมบ้านผมอะ

เมื่อก่อนผมได้ดื่มหู ไร่ผมยาวไร่ปะ แกมาถึงนี่...ตบเลย ดึงออกหมดอะ หลัง ๆ มาถ้ารู้ว่าแกจะมาบ้านผมก็หลบหน้าหลบตาเผ่นก่อนอะ ก็ไม่เจอกันมาประมาณ 7 ปี

แล้วพอวันที่ผมบวช แกก็เห็นรอยสักผมเต็ม ๆ อะ เห็นตั้งแต่ตอนเป็นนาคแล้วค่อย ๆ เปลี่ยนมาใส่จีวรพระ

และมีผู้ใหญ่หลายคนที่ไม่เจอผมหลายปี ก็มีอาการเขม่นอยู่ แต่เพราะผมเป็นพระไง ก็ทำอะไรผมไม่ได้ ก็มองด้วยสายตาแบบงง คือถ้าไม่ใช่พระก็โดนอะ

แต่หลัง ๆ ผมก็จะเถียงแล้วแหละ เพราะผมมีข้ออ้างเรื่องผลการเรียนมายืนยันได้ แต่ก็ยอมรับแหละว่า ช่วงนั้นพฤติกรรมผมก็แย่จริง ๆ แต่ที่นี้พอโตแล้วไม่น่าจะตบ...อาจจะค่าเฉย ๆ

ก็ไอ้ลูกเก็กี่ส่งมาเรียน 2 คน เราก็เจาะหูให้ละ คือไอ้ 2 คนนั้นมันก็ใส่ตุ้มหูอะ แต่แอบใส่เพราะมันมาที่เรียนโคราช แกก็นาน ๆ ทีมาเยี่ยมลูก ผม...ก็เจาะให้แม่งเลย น้องสาวผม ๆ ก็เจาะให้แม่ผมนี่บ่นเกือบตาย แม่ผมหัวโบราณด้วยแหละ ตามสไตล์คุณครูอะ

แถวบ้านผม เค้าก็ว่าผมเป็นเด็กเลวอะ แล้วผมอยู่แก๊งเด็กเหี้ยในซอยด้วยไง พุดบอกผมประมาณว่า ผมเป็นหัวโจกแก๊ง พากันลักเลอะเทอะมั่ง เพราะผมเป็นคนสักให้เพื่อนหมดเลย

มันก็จะมีคนละ 2 ไหล่ ตรงสะบัก เต็มหลังอะ ไรอย่างเงี้ย บางคนก็ขาข้างอะไรเงี้ย เวลาถอดเสื้อเตะบอลกันก็กลายพร้อยอะ เดี่ยวซอยโน้น ซอยนี้ มาทาบตามตัวให้ไปสักให้มั่งเงี้ย ก็ไปมั่ง ไม่ไปมั่ง แล้วแต่อะ...แล้วแต่ลายด้วย บางลายปัญญ่าอ่อนแม่งก็ไม่สัก

แต่เดี๋ยวนี้อื้อย!...ตั้งแต่มาเรียนป.โทเนี่ย เปลี่ยนทัศนคติกันหมดละ บางทีกลับไปเยี่ยมบ้านก็จะมาถามว่า

“ไปอยู่ไหนเนี่ย”

“อ้อ!...เรียนโทอยู่ครับ”

“อ้อ!...เรียนโทแล้วหรอ...ไฉนนะ”

เป็นเมื่อก่อนนี่อื้อยย!...ตาหางยังไม่มองเลย ไม่รู้มาอย่างเงี้ยได้ไง มีครั้งนึงขับรถพ้อไป เจอคนที่ร้านขายของที่เคยเป็นโจทก์เก่ากันนะ ก็โผล่น้ำออกมากล้วยด้วยใหญ่เลย คุ้ยดี...เอาน้ำเอาอะไรมาให้กิน ชักครุ่นใจก็นึกขึ้นได้ว่า

“อ้อ!...ผมไปสวัสดีเค้าด้วยแหละ” เมื่อก่อนนั่งโต๊ะหินอ่อนหน้าบ้านยังไม่ได้เลีย...ไล่

ตะเพิดค่าเหลกลานนะ เพื่อน ๆ ผมก็เหี้ยด้วยอะ กินเหล้ากันที่เมื่อก่อนก็เสียดัง เดี่ยวก็ต่อยกกันเองมั่ง เดียวก็ไล่ต่อยกมั่ง เสียดัง เล่นกีตาร์ แหกปาก เคาะโน่น เคาะนี่ ตามวัยไง

มีรอยสักแล้วต้องระวังตัวเวลาไปพบผู้ใหญ่ใหม่ ผู้ศึกษาถาม “ถ้าอยู่บ้านพักครูที่โรงเรียน แม่ผมก็ใส่ขาสั้นปกตินะ”

พวกครู และนักเรียนในโรงเรียนแม่อีกมีถามเหมือนกัน แต่ด้วยเพราะเรียนโท หรืออะไรเนี่ย แม่งก็เลยแบบ...เป็นเกราะคุ้มกัน

ถ้าบอกว่าไม่ได้เรียน อาจจะไม่ค่อยดีอะ แต่พอรู้ว่าเรียนเค้าก็เปลี่ยนทัศนคติ “โอ้ย... เทห์เนาะเจ๊ อายกมีเหมือนกันนะเนี่ย”

พูดไปเรื่อยอะ...พอบอกเรียนโท แม่ง...คุณน้ำเสียงออกอะ ผมก็แม่ง...คิดในใจ “เฮ้ย!...ถ้ากู ไม่ได้เรียนโทเนี่ย แม่ง พวกนี้แม่ง...คงเอากูไปนิทาชิบหายวายป่วงอะ”

แล้วมีอยู่ครั้งนึงผมไปช่วยรุ่นพี่ของ เจอแม่งรุ่นพี่ที่คุยกันปกติ ตอนนั้นเค้ายังไม่เห็นรอยสักผม แล้วผมต้องขึ้นไปบนหลังคารถ ฝนก็ตก หลังคาที่เปียก ก็เลยพับจากทางเก่ง

พอเค้าเห็น เค้าก็แบบ...ตกใจ ช็อคนิดหน่อย ก็เรียกให้รุ่นพี่ผมดูว่านั่นอะไร เพราะไม่เคย เห็นมาก่อนอะไรเงี้ย

คือแก็ปเป็นแบบ...คุณนายอะ ไฮโซหน่อย ๆ ไม่เคยเห็นก็ตกใจ ก็ถามนั่นอะไร ๆ คงคิดไม่ถึงอะ ขนาดมันคงใหญ่เกินที่แก็จะคิดอะ เพราะแก็เห็นเต็ม ๆ ตาเลยใจ แต่แก็ก็พูดกับผมเหมือนเดิม อะนะ ก็ไม่ถามอะไร

แล้วก็มีอาจารย์ที่คณะขอครูรอยสักตอนทำThesisส่ง ผู้ศึกษาจึงถามต่อว่า “ทำไมถึงขอ” เพราะในงานผมมันมีรอยสักอยู่ อาจารย์ก็ถามว่า “ทำไมมันต้องมีรอยสัก” ผมก็ตอบว่า “มันเป็น ค่านิยมเฉพาะตัว เป็นลักษณะเฉพาะตัว” แล้วเค้าก็ขอ ดูตอนดู...ก็แตกสืออ!...กันหมด”

“อ้าว!...แล้วเค้าไม่รู้หรือว่ามีรอยสัก” ผู้ศึกษาถามต่อ

“ไม่รู้...เพราะผมไม่ค่อยใส่เสื้อสั้นนอกจากจะมาเตะตะกร้อ ปั่นจักรยาน ไปคณะบางครั้ง ผมก็ไม่ใส่เสื้อสั้นนอกจากวันเสาร์ - อาทิตย์อะไรเงี้ย ก็มีคนมาถามผม “มีโครงการจะสักต่ออีกหรือเปล่า” ผมก็เลยพูดไปว่า “จะสักต่อกันขึ้นไปให้มันเต็มขา”

แล้วรู้สึกยังงัยกับคนที่มองว่า คนที่มีรอยสักเป็นคนไม่ดี ไม่น่าคบ ผู้ศึกษาถามต่อ “มันก็ เรื่องของเค้าละ ต้องใช้วิจารณญาณต่อไปสักพัก หมายถึงว่า ถ้ามันได้มาลองคบดูแล้วมันจะรู้ว่า เออ...ไม่ใช่อย่างมันที่คิดนะ หรือพอคบแล้วก็อาจสมการที่จะเออ...ไอ้เหี้ยนี่แม่ง...ก็เหี้ยจริงวะ”

แล้วแต่อะ ผมก็ไม่ค่อยอะไร เพราะว่ามันไม่ค่อยมาทำให้เราเดือดร้อน ผมก็ไม่มีปัญหาอยู่ แล้ว

จากนั้นโจก็พูดถึงรอยสักที่สามารถบ่งบอกถึงชนชั้นทางสังคมได้ว่า “ดูรู้นะว่าคนนี้สักมาจากในคุก แล้วพวกนี้ชอบสักคำแปลก ๆ เช่น ไม่เอาอีกแล้ว ไอ้เหี้ย ฯลฯ ส่วนมากมันจะไม่ค่อยสวย หรือก็คือมันจะดูรู้ๆ อย่างบางคนสักรูปตีนไก่ หัวใจเงี้ย มันก็โดนจับสักทั้งนั้นแหละ ข้างในมันไร้ กฎเกณฑ์”

“อย่างสักลายมังกร มังกรในคุกหัวมันจะเหมือนหมา ถ้ามังกรตัวข้างนอกมันจะดูเป็นมังกร ที่มีPattern มีการDraft มีการออกแบบจากหนังสืออีกที”

แต่พวกนั้นไม่มีเวลาไป ไม่มีแม่กระทั่งร่างอะ มันต้องแอบทำกันใช่ปะ มันก็จะใส่ (สัก) เลย แล้วสักลายมังกรก็จะเหมือนหมา

หรือถ้าสักเป็นตัวหนังสือ มันจะไม่ค่อยสวยอะ จะเห็นเป็นเม็ด ๆ เลขอะ ก็ใช้แบบ...จิ้ม (สัก) กันแบบลวก ๆ เร็ว ๆ อะ มีเอียงมั่ง เบี้ยวมั่ง มังกรก็จะแบบ...ตลกโปกส ตลกนี้ ขาใหญ่มั่ง หัวเล็ก ตัวใหญ่ เพราะการวางCompostมันยังผิดปกติอยู่

สำหรับคนที่ติดนาน ๆ จะสักลายก้านขด ลายนี้สวยนะ เป็นลายขอดฮิตมากเลย เป็นคล้าย ๆ ลายเรือเกาพันกันนะ เหมือนเถาวัลย์คล้าย ๆ ลายไทย สักเป็นขดไม้ ใบไม้ อะไรอย่างเงี้ย

แล้วสำหรับโจ รอยสักช่วยส่งเสริมให้ดูดีขึ้น มีคุณค่าขึ้นไหม “มีนะ ผมรู้สึกว่ามันวัน “เฮ้ย!...ไอ้เหี้ย ดู ๆ ไปก็เม่ง!...เท่หัดนี้หว่า”

ผมมานั่งพินิจ “ถ้าไม่มีมัน ก็แปลก ๆ ดูเกลียด ๆ ใจไม่รู้” เหมือนผมไปเที่ยวเม่งจ้ออย่างเงี้ย เพื่อนผู้หญิงเม่งไม่เคยเห็น ว่ารอยสักมันยาวขนาดไหน “พอผมโดนน้ำ ใส่boxerโคด...ก็โอ้วว!... ไอ้เหี้ย!...เม่งยาวอย่างเงี้ยเลยเหอะ”

เพราะตอนผมสัก มันคิดว่ามีแค่ส่วนที่โผล่ออกมาแค่นั้นใจ “พอมันเห็นก็กรี๊ดกร๊าด แบบ... ไอ้โฮ!...ประทับใจ กิ่งนี้เงี้ยว่า...ไอ้เหี้ยนี่มันลายได้เงาะ”

อย่างไรก็ตามทะเลอะไรเงี้ย ก็ใส่ขาสั้น สั้น ๆ เลขอะ แต่เค้าก็ไม่เคยสังเกต แต่ก็ไม่รู้เม่ง...ม องดีเปล่า ดีมั่ง ไม่ดีมั่ง ก็เดิน...ไม่สนใจ ก็เดินเรื่อยเปื่อย

แต่ทว่ามีรอยสักแล้วมันลดค่าในตัวเราลงไหม โจบอกกับนักศึกษาว่า “จะมีก็แต่พวกผู้หญิง เห็นอะไรอย่างเงี้ย เป็นอาจารย์มั่ง แม่เพื่อนมั่ง”

“เค้าอาจจะไม่พูดกับเรา แต่เรารู้สึกได้ อาจคิดไปเองด้วย แบบ...บางครั้งเม่งกลัวไปเอง อะไรเงี้ย กลัวว่าเค้าจะมองไม่ดี” ทำไมถึงกลัวว่าเค้าจะมองไม่ดี ผู้ศึกษาถามต่อ

“เพราะมันเป็นความเชื่อที่ปลูกฝังมานานแล้วของคนยุคนี้อะ ถ้าอย่างวัยใกล้ ๆ กัน ห่างกัน 2 - 3 ปี ก็ไม่ค่อยเท่าไร ถ้าห่างกันเยอะ หมายถึงกระบวนการคิด เค้าก็จะคิดว่าคนที่มียอยสักดูเป็นคนซึกๆ ขี้ตาราง ดิทยาอะไรเงี้ย ทำคดี ก่อคดีมาก่อน แต่อย่างวัยเรากระบวนการคิดก็จะไปอีกแบบนึง ก็จะคิดไปอีกขั้นคือความงามอะไรเงี้ย”

ปัจจุบันนิยมสักกันมากขึ้น อย่างบ้านเราก็สักกันเยอะขึ้นนะ สักแล้วเอามาโชว์กันนะ... วัยรุ่นน่าจะทำตามกันมากขึ้น เมื่อก่อนเม่ง...สักกันน้อยจะตาย

แต่อย่างพวกเรือกเกอร์รุ่นใหญ่ก็สักนะ แต่มันก็อยู่ได้ร่มผ้าอยู่ดีอะ ส่วนใหญ่จะใส่เสื้อกล้าม แล้วถึงจะเห็นรอยสัก

จากบทสัมภาษณ์ของกรณีศึกษาโจ (นามสมมติ) พบประเด็นที่จะศึกษาคือ การรับสื่อ อิทธิพล หรือแรงจูงใจของการสักรับมาจากการศิลปินนักร้องทางฝั่งตะวันตก ด้วยการฟังเพลง และดูเทป บันทึกภาพคอนเสิร์ต (Concert) และจากหนังสือรอยสักแล้วนำมาปรับ (Adapt) ใช้โดยการ สร้างสรรค์รูปแบบให้ออกมาเป็นของตน ประกอบกับมีความชื่นชอบในเรื่องรอยสัก นอกจากนี้ บุคคลภายในครอบครัวก็มีรอยสัก จึงเป็นผลทำให้โจสร้างอัตลักษณ์จากรอยสักที่มีความเคลื่อนไหว จากบรรทัดฐานทางสังคม กล่าวคือ จากเดิมที่ถูกกล่าวว่าเป็นเด็กเลวด้วยการมีรอยสัก และทำการสัก ให้กับกลุ่มเพื่อน เมื่อมีสถานภาพทางการศึกษาสูงขึ้นในระดับปริญญาโท กลับได้รับความชื่นชม ยินดี และยอมรับการสร้างอัตลักษณ์จากรอยสักแทนอัตลักษณ์ความเป็นเด็กเลว ซึ่งจะเห็นได้ว่า อัตลักษณ์จากรอยสักเปรียบเสมือนสื่อเกราะอันแปลกแยก ที่เป็นเปลือกนอกห่อหุ้มตัวตนที่แท้จริง เอาไว้ ดังนั้น จึงสะท้อนให้เห็นได้ว่า เมื่ออัตลักษณ์จากรอยสักถูกนำเสนอภายใต้สภาพการณ์หนึ่ง ๆ อัตลักษณ์จึงมีความเคลื่อนไหว และสามารถเปลี่ยนกลับไปมาได้ ซึ่งเป็นผลมาจากการประกอบสร้าง จากบรรทัดฐานภายใต้โครงสร้างสถาบันทางสังคม และบริบทของสิ่งต่าง ๆ รอบตัว

จากประเด็นของบทสัมภาษณ์กรณีศึกษาที่มีรอยสักดังกล่าว ผู้ศึกษาได้นำไปวิเคราะห์ถึง ประเด็นความสัมพันธ์ของการสักที่มีส่วนในการสร้างอัตลักษณ์ของบุคคลที่มีรอยสัก ดังจะกล่าวถึง ในบทดังต่อไปนี้